S E C R E T I S S I M O

Comedie în 3 acte de

MARC CAMOLETTI

În româneşte de Zeno Fodor

Personajele:

În ordinea intrării în scenă /

Şeful recepţiei

Primul agent rus

Al doilea agent rus

Beatrice

Primul agent american

Al doilea agent american

Robert

Bertrand

Fratele lui Bertrand

A C T U L I

Holul de intrare al lui „Grand Hotel des Bains" dintr-o staţiune balneară.

În primul plan dreapta ieşirea spre ascensor, cu o inscripţie luminoasă adecvată: „Ascensor".

În primul plan stânga o uşă batantă spre barul hotelului, cu inscripţia luminoasă „Bar".

În planul doi stânga un lung pupitru de recepţie, cu telefon, sonerie de mână, un glob „Air – France" etc.

Între peretele din stânga şi acest pupitru se află spaţiul prin care circulă şeful recepţiei. Pe perete, în spatele pupitrului, panoul cu cheile camerelor. Lângă panou o trecere prin care şeful recepţiei iese din culise. Un telefon de perete. Întreg peretele din fund, din planul trei stânga până la planul doi dreapta, este din sticlă, fiind format dintr-o succesiune de ferestre şi uşi de sticlă. Ceea ce se vede dincolo de peretele de fund este o grădină îndesată de verdeaţă, printre care se zăresc capetele mai multor alei care se pierd prin tufişuri.

Aproximativ în centrul scenei, în dreptul planului unu dreapta sunt două fotolii în jurul unei măsuţe. Spre fund, unul sau două scaune împletite, dar numai fotoliile şi măsuţa sunt indispensabile. Fiecare primă sosire a călătorilor se face printr-o uşă de sticlă din planul de dreapta.

În hol nu se află decât şeful recepţiei.

Şef recepţie: (la telefon, în spatele pupitrului) Alo!... Da... Grand Hotel la dispoziţia dumneavoastră!... Da, domnule... Perfect... Trimitem imediat după bagajele dumneavoastră... Da, domnule... LE veţi găsi în garaj... Vă rog, domnule... Şi drum bun!... (Închide, apoi ridică receptorul telefonului de perete) Alo! Simone! Pupi! Oberul a sosit?... (Închide prost dispus, pentru că răspunsul e negativ. În acest moment, în timp ce şeful recepţiei se întoarce cu spatele spre intrare, un călugăr capucin intră în planul doi dreapta, se apropie de recepţie şi tuşeşte. Şeful recepţiei se întoarce) Oh! Pardon... Bună ziua, părinte...

Capucinul: Bună ziua, fiule...

Şeful: Cu ce vă pot fi de folos, părinte?

Capucinul: Nu l-ai văzut pe fratele meu, fiule?

Şeful: Fratele dumneavoastră? Nu, părinte, nu l-am văzut!

Capucinul: Am sosit amândoi cu expresul de 18.53, dar eu am preferat să vin de la gară pe jos... ca să-mi mai dezmorţesc puţin picioarele, mă-nţelegi... Fiule?

Şeful: Perfect, părinte, perfect...

Capucinul: Şi cum fratele meu a luat autobuzul, credeam că e deja aici...

Şeful: Încă nu l-am zărit, părinte...

Capucinul: Valizele noastre sunt în autobuz, ale mele şi ale fratelui meu...

Şeful: Dar e clar, părinte!... Autobuzul n-a sosit încă... Va fi aici de abia la prânz!

Capucinul: Autobuzul... fiule?

Şeful: La prânz, părinte...

Capucinul: Ah! Asta e!... Atunci totul se explică!... Dumnezeu e bun! Camera noastră e rezervată... fiule?

Şeful: Pe ce nume, părinte?

Capucinul: Fiii Sfintei Misiuni, fiule.

Şeful: (căutând într-un registru) Desigur, e-n regulă... E reţinută, părinte!

Capucinul: Dumnezeu e bun! Numărul, fiule?

Şeful: 15, părinte...

Capucinul: Etajul I, fiule?

Şeful: Da, părinte. Persoana care a telefonat pentru rezervare...

Capucinul: Fratele meu, fratele nostru superior... fiule!

Şeful: Da, aşa e... părinte... parcă-mi amintesc... în sfârşit...

persoana, mă rog, fratele dumneavoastră superior, a specificat că doriţi neapărat la primul etaj…

Capucinul: E perfect, fiule!

Şeful: Voi dispune imediat să fie coborâte bagajele persoanelor care au locuit până acum în camera 15 şi care tocmai pleacă… Veţi putea ocupa apartamentul în zece minute, părinte.

Capucinul: Mulţumesc, fiule… Nu e nicio grabă… Bănuiesc că fratele meu va sosi în curând… dacă autobuzul nu va avea întârziere…

Şeful: Autobuzul nu întârzie niciodată, părinte. Niciodată! Dar face un ocol pentru a deservi cele două sate din vecinătate, înainte de a-i aduce pe clienţii hotelului. Asta e tot, şi autobuzul va fi aici exact la şi jumătate!

Capucinul: Am toată încrederea! Dumnezeu să-l aibă pe şofer în sfânta Lui pază!…

Şeful: De treizeci de ani îl are, părinte, şi autobuzul e întotdeauna aici la şi jumătate, cu excepţia zilei de joi, bineînţeles, când soseşte la şi un sfert!

Capucinul: E perfect! Am impresia că nu prea aveţi multă lume în acest moment. Nu văd pe nimeni…

Şeful: Ba da, părinte… avem. hotelul e plin, dar la ora asta toată lumea e la casino.

Capucinul: A! Jocul! Demonul aurului!

Şeful: Nu, părinte! Nu pentru a juca… în sfârşit, nu toţi pentru a juca… Azi toată lumea e acolo, inclusiv personalul, pentru că Beatlesii dau un recital. (arată spre un afiş nu prea lizibil, agăţat pe un perete)

Capucinul: Asta e, aşadar! De cine spuneai că e vorba?

Şeful: De Beatles, părinte!

Capucinul: Un concert, deci!

Şeful: Mă rog, un cvartet!

Capucinul: Ah!? Muzică de cameră!

Capucin îi (intrând) Ah! Frate!

Capucin I: Frate!

Şeful: (către al doilea capucin) Bine-aţi venit, părinte.

Capucin II Bună ziua, fiule!

Şeful: Iertaţi-mă, părinte…

Capucin II Da, fiule…

Şeful: Aţi sosit cu autobuzul?…

Capucin II Da, fiule, dar…

Şeful: N-am auzit zgomotul motorului. Şi-apoi nu e încă şi jumătate!

Capucin II Nu, fiule! Eu am părăsit autobuzul pe drum, pentru că a rămas în pană.

Şeful: În pană? Înţeleg.

Capucin I: Nimic grav, nu-i aşa?

Capucin II Nu, frate, nimic grav. (Şefului) Linişteşte-te, fiule.

Capucin I: Dumnezeu e bun, frate!

Şeful: Şi totuşi, părinte?...

Capucin îi O simplă pană de cauciuc... Profitând însă de această oprire, am făcut la fel ca fratele meu!... Am venit pe jos.

Capucin I: Asta e!

Şeful: Deci, asta e! (Celui de-al doilea capucin) Ei bine, părinte, aşa cum îi spuneam şi părintelui vostru... Fratelui vostru, iertaţi-mă!

Capucin I: Nu-ţi face probleme, fiule... Asemenea confuzii sunt frecvente printre laici! Fii liniştit!

Şeful: Mulţumesc, părinte... cum vă spuneam în legătură cu camera dumneavoastră, voi lua imediat măsuri, dacă-mi permiteţi părinte.

Capucin I: Dispune, fiule, dispune!

Şeful: (ridicând receptorul telefonului de perete) Alo! Simone?... Pupi! Bagajele de la 15... au fost coborâte?... Bine... Aranjaţi apartamentul!... Grăbiţi-vă!... Sfinţii părinţi sunt aici!... Mulţumesc, fiica mea!... (Închide telefonul.) S-a aranjat!... Un sfert de oră, părinte, şi veţi fi la dumneavoastră!

Capucin I: Mulţumim, fiule... Nu-ţi face probleme pentru noi... (Arată spre fotoliile din jurul măsuţei) Ne aşezăm aici şi aşteptăm.

Şeful: Foarte bine, părinte... Doriţi să serviţi ceva?

Capucin I: Nu, mulţumim, fiule... Niciodată între mese! Vino, frate. (Îl trage de mânecă pe cel de-al doilea capucin spre fotolii)

Şeful: (înainte de a ieşi) La dispoziţia dumneavoastră, părinte! (Iese prin spatele pupitrului.)

Capucin II Aş bea o vodcă mică!

Capucin I: În timpul serviciului, nu! Toată lumea crede că am venit împreună, dar...

(Priveşte în jur)

Capucin îi (întinzându-i mâna) Sunt încântat să te cunosc.

Capucin I: Şi eu... (îşi strâng mâinile) De unde vii?

Capucin II De la Viena! Austria! O afacere murdară! Am fost nevoit să las paisprezece cadavre în urma mea ca să pot scăpa! Am lucrat cu gaze toxice!

Capucin I: Aici n-au ce căuta gazele! Suntem deghizaţi în călugări ca să inspirăm încredere! Deci, blândeţe şi delicateţe! Trebuie să acţionăm fără să lăsăm nicio urmă şi tocmai ăsta e motivul pentru care am cerut un adjunct capabil, cu referinţe solide, cum sunt ale dumitale!

Capucin îi (cu un puternic accent rusesc) Mersi, tovarăşe Pavlov!

Capucin I: A, nu! Suntem în Franţa! Fii atent la accent! Clar?

Capucin II Clar! Iartă-mă!

Capucin I: Iată, deci, ordinele pe care le-am primit ieri după masă de la Leningrad! Vom avea de-a face cu o femeie!

Capucin II Perfect! Frumoasă?

Capucin I: Nu o cunosc, dar cred că da! Occidentul se foloseşte adesea în astfel de afaceri de cele mai frumoase femei ale sale! Individa va ocupa camera numărul 17. A fost reţinută pentru ea printr-un telefon de la Paris. Noi avem numărul 15, aşa cum am planificat! Este o afacere de maximă importanţă din punct de vedere strategic.

Capucin II Dar despre ce e vorba, în definitiv?

Capucin I: Să-ţi explic! Am aflat, printr-o scurgere de informaţii, că această femeie are, în fundul dublu al pudrierei sale, prototipul unui cap de ghidare pentru rachete!

Capucin II Nu!

Capucin I: Ba da. De mărimea unei jumătăţi de boabă de porumb!

Capucin II Nu!

Capucin I: Ba da. Şi asta nu e totul!

Capucin II Nu?

Capucin I: Nu! Se mai află în această pudrieră şi un reactor atomic!

Capucin II Nu!

Capucin I: Ba da! De mărimea unui cristal de zahăr!

Capucin II Da?

Capucin I: Da! Şi care poate emite raze gamma!

Capucin II Nu!

Capucin I: Ba da! Raze gamma, numite îndeobşte…

ele? Ştim, deci, că această femeie este un agent francez, care are o întâlnire, aici, cu un corespondent de nu ştiu ce naţionalitate, pentru a-i remite pudriera. Or, această pudrieră nu trebuie să ajungă cine ştie unde!... Ea trebuie să ajungă la Moscova! E clar?

Capucin II Clar!

Capucin I: Din fericire pentru noi, şi în această privinţă rapoartele secrete sunt categorice, americanii ignoră această afacere şi nu sunt aici ca să ne pună beţe-n roate!

Capucin îi cu atât mai bine!

Capucin I: Femeia se numeşte Jacqueline Bonnet... Indicativul ei de agent este XYZ!

Capucin II Tot prin scurgeri?...

Capucin I: Tot! Va trebui să ne descurcăm cu atât, să deschidem bine ochii şi să acţionăm cu maximum de fineţe! Şi, mai ales, fără violenţă! Nu suntem acasă la noi!

(telefonul sună la recepţie. Şeful recepţiei intră şi ridică receptorul.)

Şeful: Alo!

Capucin I: (cu voce tare) Să mergem în grădină, frate... Am să-ţi explic maniera în care cred eu că putem sluji mai eficace Sfânta Misiune...

Capucin II Te urmez, frate.

(Ies, unul în urma celuilalt, spre parc)

Şeful: Alo!... Da?... Grand Hotel!... La dispoziţia dumneavoastră!... A! da... Perfect, domnule... Da! Un moment, vă rog. (Caută în registru) Da, domnule! Aşa cum ne-am înţeles, am rezervat pentru domnişoara Jacqueline Bonnet apartamentul 17!... Da!...4 şi 3!...17!... Da, ştiu, domnişoara ţine la cifra 17 din superstiţie! Foarte bine!... Cum spuneţi, domnule, o contramandare?... A! Înţeleg! Domnişoara nu va putea ocupa apartamentul astă seară, deoarece va sosi numai mâine... Înţeleg! Atunci ar trebui... Da, desigur, domnule!... Pot păstra camera neocupată... E posibil, bineînţeles! Ar trebui însă... A! Dacă domnişoara plăteşte şi pentru această noapte, când nu ocupă camera... Desigur, în aceste condiţii... Bineînţeles!... Da, domnule! Apartamentul 17 este reţinut în mod expres pentru domnişoara Jacqueline Bonnet. E notat în registru. Da, domnule, puteţi conta pe mine, domnule!... Grand Hotel... Aşa este... La revedere, domnule! (Închide telefonul.)

Beatrice: (intrând) În sfârşit!... Voiajul ăsta de la Paris m-a ucis!

Şeful: Bună ziua, doamnă...

Beatrice: Bonjour... Bonjour... Îmi trebuie o cameră.

Şeful: O cameră, doamnă?...

Beatrice: Da, bineînţeles... o cameră! Mă aflu într-un hotel, nu?!

Şeful: Desigur, doamnă... Grand Hotel, la dispoziţia dumneavoastră!

Beatrice: Ei bine, nu mă privi aşa când îţi cer o cameră. Dă-mi o cameră... Asta e tot ce-ţi cer... una mai ca lumea... În sfârşit, cea mai bună pe care o aveţi.

Şeful: Doamna a făcut o rezervare?

Beatrice: Nu... Bineînţeles că n-am făcut! Ce întrebare! Altfel v-aş fi spus: „Am o rezervare".

Şeful: Dar suntem în plin sezon, doamnă.

Beatrice: Da, vara, în general, e sezon. Şi atunci?...

Şeful: Atunci, doamnă... totul e ocupat.

Beatrice: Dar nu e posibil?!

Şeful: Cum adică nu e posibil?! Un hotel cu trei stele şi şase furculiţe? Sunteţi la Grand Hotel, doamnă!

Beatrice: În sfârşit, domnule, sunt frântă de oboseală! Am făcut şase ore cu maşina...

Şeful: Sunt dezolat, doamnă... Încercaţi la Ambasador...

Beatrice: Am fost! E plin!

Şeful: A! Şi la ei...?

Beatrice: Da! Plin şi la ei! Am mai fost la Richmond, la Miramar, la Majestic! Plin peste tot! Nu-nţeleg ce-i cu mania asta să fie plin peste tot?!

Şeful: Înţeleg că doamna ni s-a adresat nouă în disperare de cauză!

Beatrice: A, nu... Nu!... Dar v-aţi înţeles între voi să spuneţi toţi că nu mai aveţi locuri libere, zău aşa!

Şeful: Dar, doamnă... Vă asigur că...

Beatrice: Cheamă-l pe director!

Şeful: E în concediu, doamnă! La mare!

Beatrice: În plin sezon?

Şeful: Ei bine, da, doamnă, în plin sezon... Îşi ia şi el concediile ca toată lumea! Cred că n-aveţi pretenţia să se ducă la mare în octombrie, pe motiv că e director de hotel?!

Beatrice: Cu alte cuvinte, îl doare-n cot de clientelă?!
Şeful: O, nu, doamnă... Dar hotelul e plin.
Beatrice: Ştii cine sunt eu?
Şeful: Figura doamnei nu mi-e cunoscută, dar...
Beatrice: Vei păstra asta pentru dumneata?
Şeful: Doamnă!
Beatrice: Sunt Barras!
Şeful: Nu?!
Beatrice: Ba da! Beatrice Barras!
Şeful: O! Doamnă... Doamna e marea Barras! Dacă doamna ar şti ce profundă admiraţie am pentru doamna...
Beatrice: Când m-ai văzut pentru ultima oară?
Şeful: Cred că a fost... O clipă, doamnă... Da, cred că iarna trecută... în „Carmen”!
Beatrice: A! Da! „Carmen” e specialitatea mea!
Şeful: Da... Da... Cu siguranţă... Asta a fost! În „Carmen”! De asta nu am recunoscut-o pe doamna imediat! Din cauza costumului şi a perucii!
Beatrice: Da! Şi din cauza castanietelor!?
Şeful: Exact! Ah! Doamna a fost sublimă!
Beatrice: Ai fost în sală?
Şeful: Nu, doamnă, nu, din păcate!... Am văzut-o pe doamna la televizor... în direct de la Operă! Ah! Acel do-minor al doamnei... şi acel şi-bemol!
Beatrice: Da, e adevărat, trebuie să recunosc, aceste două note nu-mi prea ies rău...
Şeful: Prea rău, doamnă, prea rău? Doamna e mult prea modestă! Sublim, doamnă, sublim! Ce zic eu?! Genial!
Beatrice: Bun! Da. Dacă vrei, aşa e! Să spunem genial şi să nu mai vorbim despre asta! Dar eu mă aflu aici incognito, înţelegi? Şi trebuie să rămân incognito. Deci, fără admiratori, fără autografe... Nimic! sunt o necunoscută... Înţelegi? o necunoscută, ca atunci când am terminat conservatorul! Necunoscută pentru toţi, cu excepţia dumitale, bineînţeles.
Şeful: Bineînţeles!
Beatrice: A, da! mai e ceva... eu sunt împreună cu... (Face semn cu capul spre afară) ...în sfârşit... cu cineva...
Şeful: Un bărbat?

Beatrice: Da... bineînţeles! Ce-ţi imaginezi?! Evident că un bărbat! Ce întrebare!

Şeful: Foarte bine!

Beatrice: Sigur că foarte bine! Incognito, nu-i aşa?!

Şeful: Doamnă! Eu sunt tot atât de discret... precum doamna are o voce sublimă!

Beatrice: E perfect. Şi acum dă-mi o cameră!

Şeful: Dar, doamnă... Sunt cu atât mai dezolat cu cât doamna e marea Barras şi aş face totul pentru a fi pe placul doamnei...

Beatrice: Bine! Bine! Cunosc placa!

Şeful: Da! Desigur! Aşa e! Doamna cunoaşte placa! E mare!

Beatrice: Nu mă refeream la muzică!

Şeful: Nu?!

Beatrice: Nu. Voiam să spun că toţi şefii de recepţie spun întotdeauna că nu mai au locuri libere şi...

Şeful: Dar, doamnă, vă asigur... (Scoate diagrama cu camerele.) Doamna poate vedea şi singură... totul e ocupat! La etajul IV se doarme chiar şi în băi!

Beatrice: Şi se mai spune că industria hotelieră nu merge!

Şeful: Ne străduim să ne menţinem, doamnă!

Beatrice: Menţinând preţurile!

Şeful: O, doamnă! La Grand Hotel supravieţuim!

Beatrice: Da! În sfârşit! Rezistaţi onorabil! Ei bine...?

Şeful: (cu nasul în diagramă) Ei bine? Ei bine? Înţelegeţi-mă, doamnă, nu pot să fac hotelul mai mare decât e! Uitaţi-vă şi dumneavoastră! Camerele 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23! Ah, doamnă!

Beatrice: Da? Ceva nu e-n regulă?

Şeful: Ba da, doamnă, ba da!... Doamnă... Ascultaţi-mă bine!

Beatrice: Da!

Şeful: Numai că asta face două sute douăzeci de franci, franci noi, bineînţeles, plus serviciul, plus taxa de sejur, taxa de plin sezon, taxa de prestări servicii, taxa pentru ajutorarea bătrânilor din industria hotelieră, taxa pentru văduvele...

Beatrice: Tot din industria hotelieră?!

Şeful: Tot! Plus taxa pentru categoria lux, plus...

Beatrice: Mă rog! În total?

Şeful: Fără factură!

Beatrice: Nu contează... Vă plătesc în avans, dacă doriţi.

Şeful: Nu asta voiam să spun…
Beatrice: Ba da, ba da… Vă completez un cec.
Şeful: (dezamăgit) Un cec?!
Beatrice: (scoţând bani din poşetă) Preferaţi lichizi? Poftim! Trei sute de franci! Atât am asupra mea! E bine?
Şeful: Dacă e bine?! O! Da. Mulţumesc, doamnă! E foarte bine! Dar n-aş vrea ca asta să o deranjeze pe doamna… Dacă doamna nu are suficienţi bani în numerar asupra sa…
Beatrice: Nicio problemă, nicio problemă, e foarte bine aşa! Ei bine?
Şeful: Ei bine? Iată, doamnă. Am o cameră, o cameră care e rezervată… dar care nu va fi ocupată în această noapte. Pot să v-o cedez… dar numai pentru noaptea aceasta!
Beatrice: E perfect! Mâine plec!
Şeful: Mâine? Deja?
Beatrice: Ei, da! Mă duc să cânt pe Coasta de Azur.
Şeful: (ambalându-se, liric) Şi eu care mă bucuram deja la gândul de-a o avea aici pe doamna pentru un timp! Mâine v-aş fi putut găsi o altă cameră! Şi doamna s-ar fi putut instala aici ca acasă!… Restaurantul nostru, parcul nostru… ar fi putut deveni restaurantul doamnei! Parcul doamnei! Cea mai frumoasă cameră a noastră… camera doamnei!
Beatrice: Calm?
Şeful: Da! Da! Adevărat! Mă exalt! Iertaţi-mă, doamnă! Mă calmez… Mă calmez!
Beatrice: Nu! Întrebam: e calm în această cameră?
Şeful: Ah! Oh! Calm, doamnă? Are vederea spre parc!
Beatrice: Atunci nu vă mai întreb nimic în plus!
Şeful: E inutil să-i spun doamnei, că dacă doamna n-ar fi fost „Carmen”, nu aş fi făcut asta pentru doamna! Am făcut-o numai pentru că doamna e „Carmen” şi am putut oferi această cameră doamnei!
Beatrice: Bine, să spunem că aţi oferit-o lui Carmen. E acelaşi lucru!
Şeful: Desigur! E acelaşi lucru… Numai că…
Beatrice: Numai că?
Şeful: Numai că acest apartament… a fost rezervat în mod special. Înţelegeţi, doamnă?
Beatrice: Înţeleg! Mi-aţi spus-o! Şi?

Şeful: Ei bine, el figurează în registrul meu... pe numele de Bonnet.

Beatrice: Bonnet? Ca o bonetă? Ca o pălărie?

Şeful: Exact! Ca o pălărie... Şi n-aş vrea să am neplăceri, nu-i aşa? Cu registrul... Cu personalul... Nu se ştie niciodată. Mă gândesc însă că dacă doamna tot doreşte să rămână incognito, am putea face ca şi cum ar fi doamna Bonnet! Ar fi perfect!

Beatrice: Ei bine, de ce nu?! Eu sunt deci... Care e prenumele doamnei?

Şeful: (uitându-se în registru) Jacqueline! Jacqueline Bonnet!

Beatrice: Perfect! Mă numesc Jacqueline Bonnet! Sunt încântată!

Şeful: De ce, doamnă?

Beatrice: E ca şi cum aş fi pe scenă! Un nume nou – un personaj nou!

Şeful: Adevărat!

Beatrice: După Carmen şi Aida, acum sunt Jacqueline Bonnet!

Şeful: Numai pentru această noapte, bine-nţeles!

Beatrice: Bine-nţeles!

Şeful: Atunci e perfect! A, da! Era să uit esenţialul! Apartamentul 17. Patru şi trei!

Beatrice: 17? Foarte bine! Încă ceva! Domnul care mă însoţeşte era în spatele meu pe şosea... Va lua şi el la rând toate hotelurile şi, cum nu mă va găsi, va descinde, fireşte, şi el tot aici.

Şeful: Fireşte!

Beatrice: Spuneţi-i că am sosit!

Şeful: Bine, doamnă!

Beatrice: Bagajele mele sunt în maşină! Un Bentley gri.

Şeful: O, un Bentley!? Prea bine, doamnă!

Beatrice: Apropo, spune-mi, te rog...

Şeful: Doamnă?

Beatrice: Cum se face că în hotelul dumneavoastră, care, nu-i aşa, e plin, nu văd pe nimeni?

Şeful: Toată lumea e la casino, doamnă, pentru a vedea... (gest spre afiş)

Beatrice: (întrerupându-l) Aveţi un casino?

Şeful: Da, doamnă, la douăzeci de metri distanţă.

Beatrice: Bacara?

Şeful: Da, doamnă, şi bacara! Doamnei îi place să se joace?

Beatrice: Din când în când. De ce nu? E foarte amuzant. Numai că v-am dat toate monedele pe care le aveam asupra mea, ca să-mi plătesc camera şi…

Şeful: Cazinoul, doamnă, nu prezintă, de fapt, niciun interes.

Beatrice: Ba da, ba da, mă amuză grozav… e timpul să pierd cei trei sute de franci pe care vi i-am dat! Înapoiaţi-mi-i!

Şeful: (dezolat) A, doamnă, dar asta…

Beatrice: Nu te teme! O să-i cer domnului pe care-l aştept, să ţi-i returneze, asta-i tot!

Şeful: (dându-i banii) A, bine, foarte bine!

Beatrice: Dacă bărbaţii nu sunt făcuţi pentru asta, la ce mai servesc ei, nu-i aşa?

Şeful: Aşa e! La ce?

Beatrice: Ei bine, nu te mai întreba, pentru că vei afla imediat!

(Iese spre parc, în timp ce şeful iese şi el, prin spatele pupitrului, vorbind în off.)

Şeful: Simone! Pupi! Du-te imediat să iei bagajele din Bentley-ul gri. Sunt pentru 17.

(În acest moment în hol intră două femei cu pălării identice)

Prima: Cred că vom petrece aici un sejur delicios… Ce părere ai, draga mea?

A doua: Sper, draga mea şi aş avea mare nevoie, pentru că voiajul ăsta m-a epuizat.

Prima: (după ce a privit în stânga şi-n dreapta) Inutil să ne obosim degeaba: nu e nimeni.

A doua: Uuuffff… un moment de respiro.

Primul agent (punând jos uriaşa geantă de voaiaj pe care o avea în mână) Da. Tocurile astea înalte sunt istovitoare!

Al doilea: Tocurile ca tocurile, dar părul ăsta lung îmi intră tot timpul în gură!

Primul: Nu, eu n-am probleme cu părul! Genele false însă îmi nenorocesc ochii!

Al doilea: La mine genele nu-s o problemă, dar vocea asta de cap mă oboseşte îngrozitor!

Primul: Ai făcut antrenament?

Al doilea: Şi-ncă ce antrenament! Am fost trimis trei săptămâni ca supraveghetoare într-un colegiu de fete şi, după opt zile, directorul, care-mi spunea Baby Doll, (din acest moment, accentul american îi

revine până la sfârşitul replicii) mi-a propus să facem weekend-ul împreună!

Primul: Hei! Hei! Fii atent! Ai grijă de accent!

Al doilea: (fără accent) Adevărat! Pardon! Scuză-mă! Mi-am dat multă osteneală ca să-l pierd!

Primul: Controlează-te! Bun! Celelalte consemne le cunoşti?

Al doilea: Care anume?

Primul: Interdicţie absolută de a ieşi din pielea personajului şi, mai ales, de a nu vorbi cu voce de femeie…

Al doilea: …înainte ca misiunea să fie încheiată! Ştiu!

Primul: Cu alte cuvinte, înainte de a avea pudriera în mâinile noastre.

Al doilea: Pudriera?

Primul: O să-ţi explic. Şi să ştii că sunt încântat că la gară ne-am recunoscut atât de uşor, bătrâne!

Al doilea: Şi eu! Asta mulţumită pălăriilor!

Primul: Exact! Q.G. a avut într-adevăr o idee bună! E un mijloc nemaipomenit de a te recunoaşte cu cineva pe care nu-l cunoşti şi cu care trebuie să faci cunoştinţă!

Al doilea: Într-adevăr. Deci, despre ce e vorba?

Primul: (privind în jur) După cum ţi-am spus, am părăsit Washingtonul ieri la 12 G.M.T. şi-ţi repet: e o afacere extrem de serioasă. Extrem! Agentul francez e o femeie!

Al doilea: O femeie?

Primul: O femeie! De-asta a, fost desemnaţi noi pentru această misiune!

Al doilea: De ce?

Primul: Dacă ar încerca s-o contacteze un bărbat…

Al doilea: Aha… ea ar deveni bănuitoare.

Primul: Exact! În cazul nostru însă, niciun pericol.

Al doilea: Evident!

Primul: Această femeie are, în fundul dublu al pudrierei sale, prototipul unui cap de ghidare pentru rachete!

Al doilea: Un cap de ghidare? Serios?!

Primul: Un cap de ghidare de mărimea unei jumătăţi de boabă de cafea.

Al doilea: E posibil?!

Primul: Un proiectil astfel echipat loveşte toate ţintele fără

excepţie!

Al doilea: Poate, deci, să-şi schimbe şi direcţia, chiar şi în unghi drept?

Primul: Capul de ghidare caută ţinta şi astfel nu mai există proiectile pierdute!

Al doilea: Genial!

Primul: Şi se mai află în această pudrieră exemplarul unic al unui nou tip de reactor.

Al doilea: Îţi baţi joc de mine?

Primul: Un reactor miniatural…

Al doilea: Îţi râzi…

Primul: …de mărimea unui domino!

Al doilea: E uluitor!

Primul: Şi care funcţionează cu tranzistori!

Al doilea: Vorbeşti serios?

Primul: Şi care poate emite raze gamma, numite îndeobşte…

Al doilea: …razele… morţii! Nu! Glumeşti, nu-i aşa?

Primul: Îţi dai seama de importanţa acestei acţiuni care poartă numele de cod „Operaţia Secretissimo”?

Al doilea: Desigur!

Primul: Deci, trebuie să reuşim! Pentru că o poveste ca asta poate ajunge până la Casa Albă! Înţelegi ce vreau să spun?!

Al doilea: Că vei fi numit Preşedinte?

Primul: Da' de unde! Dacă ratăm lovitura, ştii ce va însemna asta?

Al doilea: Da! Că Serviciul se va dispensa de serviciile tale!

Primul: Nu, bătrâne! De ale tale! Tu eşti adjunctul! Şi atunci, nu vei avea decât să vinzi floricele pe strada 27, sau să te înscrii la şomaj!

Al doilea: Veselă perspectivă!

Primul: Nu veselă, strategică! Agentul francez are întâlnire aici cu un corespondent căruia nu-i cunoaştem naţionalitatea, pentru a-i transmite pudriera. Trebuie s-o obţinem noi, înainte ca această femeie să obţină posibilitatea s-o înmâneze, pentru că, să-ţi intre bine în cap asta, (scandând cuvintele, cum a făcut şi primul capucin) pudriera trebuie să ajungă la Washington! E clar?

Al doilea: Ca şi cristalul!

Primul: Din fericire pentru noi, şi toate rapoartele în acest sens sunt categorice, ruşii nu sunt la curent cu nimic! În concluzie, ei nu se

află aici ca să ne pună bețe-n roate!
Al doilea: De data asta! Cu atât mai bine!
Primul: Femeia se numește Jacqueline Bonnet. Indicativul de cod: XYZ. Știm, din scurgerile de informații pe care le deținem, că ocupă aici apartamentul 17. Pe de altă parte, și tot prin scurgeri de informații…
Al doilea: Care din fericire există!
Primul: Ce ne-am face fără ele? Această femeie nu-l cunoaște pe agentul căruia trebuie să-i remită pudriera și noi știm că, pentru a se recunoaște între ei…
Al doilea: Să nu-mi spui că urmează să poarte pălării!
Primul: Nu-ți spun! Vor folosi o parolă! Modul lor de a se recunoaște va fi cu ajutorul unei fraze absolut banale pe care noi suntem chemați s-o descifrăm și pe care eu o cunosc pe dinafară!
Al doilea: Bravo!
Primul: Așadar, din clipa în care o voi vedea pe această Jacqueline Bonnet, mă voi putea folosi de ea și voi putea trece drept agentul pe care ea îl așteaptă! Va fi însă o treabă dificilă și va trebui să acționez cu maximum de finețe! Cu blândețe și delicatețe! Și, mai presus de orice, fără violență! Nu suntem acasă la noi!
Al doilea: Cum arată?
Primul: Nimeni nu o cunoaște. Cu siguranță însă că e o femeie foarte bine! Serviciile secrete franceze folosesc întotdeauna fete frumoase când e vorba de tranzacții de export. Posedă destulă materie primă.
(Șeful recepției revine în spatele pupitrului)
Al doilea: Atenție!
Primul: (din nou „femeie”) O! Grădina asta pare a fi foarte agreabilă, iar hotelul foarte liniștit! Ne vom odihni cu siguranță foarte bine, nu-i așa, draga mea?
Al doilea: (și el femeie) O, da!… Cu siguranță foarte bine, draga mea!
Șeful: O! Bună ziua, doamnele mele!
Cei doi: Bună ziua, domnule.
Șeful: Ce doresc doamnele?
Primul: O cameră…
Șeful: Regret, doamnele mele, dar…
Primul: Dar am rezervat… în sfârșit… cineva a rezervat pentru

noi, domnule! Apartamentul 19!

Şeful: În acest caz! Scuzele mele! Un moment, vă rog!

(Cercetează în registru) A, desigur! E perfect! Domnişoara Duval.

Primul: Exact! Eu sunt Berthe Duval.

Şeful: Încântat! Şi domnişoara e...

Primul: Nepoata mea.

Al doilea: Jeannette Duval!

Şeful: Respectele mele, domnişoarelor! Apartamentul 19 e al dumneavoastră. Cu o magnifică panoramă asupra parcului, bine-nţeles!

Primul: O, e minunat! Nu-i aşa, draga mea?

Al doilea: Da, mătuşico. Minunat!

Primul: Aveţi multă lume?

Şeful: E plin, domnişoară!

Primul: Excelent! Sunteţi mulţumit, nu-i aşa?

Şeful: Eu, ştiţi... Salariu fix... Mă-nţelegi?!

Primul: (dându-i bani) Vă-nţeleg... Vă-nţeleg foarte bine!

Şeful: O, domnişoară... E prea mult!

Primul: Ba nu... Să nu credeţi! Dar, spuneţi-mi...

Şeful: Domnişoară?

Primul: Dacă noi avem apartamentul 19, numărul 17 e chiar lângă noi, nu-i aşa?

Şeful: Da, domnişoară. Chiar în vecini.

Primul: Şi e liber 17?

Şeful: 17? Da... Adică... De fapt, nu!

Primul: De fapt... da sau nu?

Şeful: Nu! Nu e liber!

Primul: E, deci, ocupat.

Şeful: Da... Da... Domnişoară, e ocupat.

Primul: Şi dacă e ocupat, persoana a sosit, bine-nţeles?

Şeful: (încurcat) Păi... Ei bine... Da!... În sfârşit, domnişoară... A sosit, dar...

Primul: Şi persoana respectivă avea rezervare?

Şeful: Da, sigur că avea rezervare... Bine-nţeles! Dar de ce, domnişoară?

Primul: Păi... pentru a şti... în sfârşit... pentru a şti dacă nu vom fi cumva deranjaţi de zgomote... e o persoană de bine?

Şeful: O, da! Domnişoarele pot şi liniştite! E o persoană foarte de bine! (Beatrice reintră prin uşa de sticlă din fundal) Iat-o! Priviţi-o! Tocmai soseşte!

Primul: Perfect! Foarte bine! Lasă-ne!

Şeful: Domnişoarele doresc să-mi lase bagajele?

Primul: Nu, mulţumesc... E-n regulă!

Şeful: Cum doresc domnişoarele!

Beatrice: (Şefului) Valizele mele au fost urcate?

Şeful: Cu siguranţă, doamnă... Cu siguranţă. Mă duc să controlez!

Beatrice: Grăbiţi-vă!

Şeful: Imediat, doamnă... Imediat!

Beatrice: Mulţumesc.

Şeful: (ieşind) La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Primul: (apropiindu-se discret de Beatrice, care s-a aşezat într-unul din fotoliile din dreapta. O loveşte cu sacul său de voiaj) Domnişoară... Doamnă... Vă rog... Scuzaţi-mă!

Beatrice: Nu face nimic, doamnă. Nicio problemă.

Al doilea: (o loveşte la rândul său, scotocind în geanta de voiaj) O, pardon, doamnă!

Beatrice: Aveţi puţină grijă, domnişoară!

Al doilea: Încă o dată, scuze, doamnă.

Primul: E vreme bună aici, nu-i aşa? Nu ca la Paris!

Beatrice: Într-adevăr, doamnă, foarte bună. Chiar că nu e ca la Paris!

Primul: Cunoaşteţi bine Parisul?

Beatrice: Suficient. Tocmai de acolo am venit.

Primul: Aşa, deci! (După o foarte scurtă pauză) Atunci, dacă cunoaşteţi bine Parisul, puteţi afirma chiar că îl cunoaşteţi de la A la... XYZ!

Beatrice: O, da, doamnă, da. Pot spune că îl cunosc de la ABCD şi aşa mai departe până la XYZ! Da, doamnă.

Primul: Exact cum mă gândeam şi eu! Scuzaţi-mă. Vreau să-i spun ceva nepoatei mele.

Beatrice: Vă rog, doamnă.

Primul: (dându-i uriaşa sa geantă de voiaj şi trăgându-l spre stânga) Jeannette, draga mea!

Al doilea: Da, mătuşico?

Primul: Du-te să te distrezi în grădină!

Al doilea: Da, mătuşică.

Primul: Vezi dacă e mare, până unde se-ntinde. În sfârşit, plimbă-te! Să vezi totul!

Al doilea: (ireşind prin fund) Da, mătuşică.

Primul: (revenind la Beatrice) o vreme într-adevăr frumoasă, nu-i aşa?

Beatrice: A, da, foarte frumoasă, doamnă, foarte frumoasă!

Primul: Mult mai frumoasă ca la Paris, nu-i aşa?

Beatrice: A, da! Da, doamnă, mult mai frumoasă! În sfârşit…

Primul: Credeţi că va dura, sau credeţi că se va răci?

Beatrice: Nu cred nimic, doamnă, absolut nimic. De unde vreţi să ştiu?

Primul: Da. Bineînţeles, e stupid.

Beatrice: Da, doamnă, e într-adevăr stupid!

Primul: Spuneam şi eu doar aşa…

Beatrice: Am observat, doamnă.

Primul: Nu-i aşa? Am spus asta aşa… ca să mai treacă timpul!

Beatrice: Nu-nţeleg?!

Primul: (foarte firesc) „Ochii portăresei mele au un reflex cenuşiu".

Beatrice: (îl priveşte surprinsă, apoi) Serios?

Primul: Dacă vă spun! (insistent) „Un reflex cenuşiu".

Beatrice: Un reflex cenuşiu?

Primul: Da!

Beatrice: Ochii portăresei dumneavoastră?

Primul: Da…

Beatrice: Dar spuneţi-mi…

Primul: Da…?

Beatrice: Sunteţi sigură?

Primul: Absolut!

Beatrice: Pot să vă pun o întrebare indiscretă?

Primul: Vă rog.

Beatrice: Cum aţi ajuns la această concluzie?

Primul: La care?

Beatrice: Că ochii portăresei dumneavoastră au un reflex cenuşiu.

Primul: O ştiam!

Beatrice: O ştiaţi?

Primul: (în plină conspiraţie) Daaa!
Beatrice: Ce curios! Şi cum de o ştiaţi?
Primul: Mi-a spus-o!
Beatrice: V-a spus-o?
Primul: Da!
Beatrice: Cine?
Primul: O persoană care o ştiu!
Beatrice: A! Asta e... Cineva a privit-o în albul ochilor şi v-a spus că...
Primul: „Ochii portăresei mele...”
Beatrice: ...au un reflex cenuşiu”? Aşa?
Primul: Exact!
Beatrice: (după o scurtă reflexie) E, cu siguranţă, cineva care locuieşte în acelaşi imobil cu dumneavoastră.
Primul: Poftim? A, da! Adică nu! În sfârşit, nu ştiu!
Beatrice: Cum adică nu ştiţi? Altfel ar fi imposibil.
Primul: De ce?
Beatrice: Pentru că în cazul în care această persoană v-a spus: „Ochii portăresei mele au un reflex cenuşiu”, înseamnă că e vorba de portăreasa persoanei respective, fiindcă ea a zis „Portăresei mele”! Altfel ar fi spus: „Ochii portăresei voastre au un reflex cenuşiu”. Dacă persoana în cauză v-a spus: „Ochii portăresei mele”, înseamnă că e vorba de portăreasa care e şi a ei, deci această persoană locuieşte în acelaşi imobil cu dumneavoastră!
Primul: Probabil aşa e.
Beatrice: Eu sunt sigură! E portăreasa ei şi în acelaşi timp a dumneavoastră.
Primul: Şi a dumneavoastră! Ne aflăm în acelaşi imobil.
Beatrice: Adevărat? Dar de unde ştiţi unde locuiesc eu? Cine sunt eu?!
Primul: Ssst!... Discreţie...” Sezonul bananelor a sosit!”
Beatrice: (neînţelegând) Poftim?
Primul: (insistând şi scandând) „Sezonul bananelor a sosit!”
Beatrice: Mă rog! Da, desigur!
Primul: Nu-i aşa?
Beatrice: Da. Am auzit bine.
Primul: Atunci e perfect! Văd că începem să ne înţelegem. „Sezonul bananelor a sosit!”

Beatrice: Da. Ştiu. Mi-aţi mai spus-o.

Primul: „Bananele sunt coapte!”

Beatrice: Da, sigur. N-am afirmat contrariul. Mă întreb numai dacă ăsta e într-adevăr sezonul lor?

Primul: Sunt coapte. V-am spus: „Sezonul bananelor coapte a sosit!” Să mergem în camera dumneavoastră!

Beatrice: În camera mea?

Primul: Da. Acolo nu vom fi deranjaţi.

Beatrice: Doar nu vă gândiţi la aşa ceva!

Primul: Dimpotrivă. Nu mă gândesc decât la asta. Din clipa în care am aflat că trebuie să vă întâlnesc.

Beatrice: Cunoaşteţi bine treburile astea!

Primul: Pe deasupra şi teribil de spirituală! Ah, ce clasă!

Beatrice: Mulţumesc.

Primul: Trebuie să mergem în camera dumneavoastră… Imediat!

Beatrice: Drept cine mă luaţi?

Primul: (insistând) Mergem să pudrăm puţin frumosul dumneavoastră obraz… cu pudriera dumneavoastră!

Beatrice: (deschizându-şi poşeta) Am nevoie de pudră? (surâzând, cochetă) Posibil. Nu mi-am refăcut machiajul după voiaj!

Primul: Asta e!

Beatrice: (scoate pudriera, o deschide şi se pudrează) Da… e adevărat, era nevoie.

Primul: Puneţi pudriera înapoi imediat! E foarte imprudent ce faceţi!

Beatrice: Imprudent? Ce anume?

Primul: Să vă pudraţi aici! (Îi închide pudriera şi i-ar lua-o, dacă ea nu şi-ar retrage mâna pentru a repune pudriera în poşetă.) Veniţi, repede, în camera dumneavoastră!

Beatrice: Dar nu vă permit…

Primul: Aveţi dreptate… nu în plină zi… am putea fi văzute. Diseară? La ce oră vreţi?

Beatrice: Dar nu vreau deloc! Lăsaţi-mă în pace!

Primul: Dar puteţi să mă credeţi: „Bananele sunt coapte!”

Beatrice: (ca unui maniac) Bine-nţeles, doamnă, vă cred… Bine-nţeles…

Primul: Atunci fixaţi-mi o întâlnire.

Beatrice: (sustrăgându-se) Dar bine, doamnă, poate să intre cineva...

Primul: Şi ce dacă? Ce-ar vedea, vă-ntreb? Nimeni nu şi-ar putea imagina că nu e vorba de o femeie care stă pur şi simplu de vorbă cu o altă femeie frumoasă.

Beatrice: Nu vă contrazic, dar sunt puţin surprinsă! Aveţi un fel atât de bizar de a vorbi!

Primul: Trebuie să stabileşti contactul, nu-i aşa?

Beatrice: Să stabileşti contactul?

Primul: Da, bine-nţeles! Ştiţi că sunteţi încântătoare?

Beatrice: Dar, doamnă!

Primul: Şi eu ştiu că o femeie ca dumneavoastră crede întotdeauna că are de-a face cu o seducătoare specializată, dar...

Beatrice: Terminaţi odată! Lăsaţi-mă să-mi revin...

Primul: Nimic nu ne presează, atâta timp cât pot să vă protejez...

Beatrice: (sunând la soneria de la recepţie) Dar, vă rog, lăsaţi-mă singură... Vă rog!

Primul: O să vă urmez atunci la o distanţă de trei metri. Niciun pas mai aproape! Jur!

Beatrice: Dar nu vreau nimic de la dumneavoastră! Ce-s manierele astea?

Şeful: (intrând) Totul e-n ordine, doamnă! Simone, telefonista, s-a ocupat personal de bagajele doamnei!

Beatrice: Ea personal?

Şeful: Da, doamnă! Bagajistul e plecat şi el la casino!

Beatrice: Şi el? Spune-mi, domnule, îi plătiţi regeşte?

Şeful: De ce credeţi asta, doamnă?

Beatrice: Sunt la bacara, nu-i aşa?

Şeful: Doamna n-a fost?

Beatrice: Ba da, ba da! Am fost! Şi foarte repede...

Şeful: Sunt dezolat, doamnă.

Beatrice: N-are importanţă! Apropo, domnul pe care-l aştept, a sosit?

Şeful: Nu, doamnă, încă nu.

Beatrice: Bine. Eu urc.

Şeful: Iertaţi-mă! Dacă doamna crea să aibă amabilitatea să mai aibă răbdare câteva clipe.

Beatrice: Încă?

Şeful: Asta pentru că n-o am, în acest moment, pentru curăţenia apartamentului, decât pe telefonistă.

Beatrice: Pe telefonistă? Bine! Dar să se grăbească!

Şeful: Puteţi conta pe mine, doamnă. Poate doamna doreşte între timp să arunce o privire asupra parcului?

Beatrice: Să zicem o foarte scurtă privire!

Şeful: Doamna nu va fi dezamăgită. Parcul e superb! E lucrul cel mai minunat al hotelului!

Beatrice: Nici nu e dificil să fie aşa! (Iese spre parc. Către primul agent, care s-a ridicat brusc) Domnişoara nu doreşte să urce în cameră?

Primul: Imediat... imediat. (şi iese repede pe unde a ieşit Beatrice)

Robert: (Intră pe uşa din planul doi dreapta) Domnule!

Şeful: Domnule?

Robert: Bună ziua! Am bătut toate hotelurile! Toate! Am fost la Ambasador, la Miramar, la Majestic, la Richmond... Şi mi-am zis: „Ea nu poate fi decât aici!...” Şi acum i-am zărit maşina.

Şeful: Maşina cui, domnule?

Robert: Ei bine, a unei doamne care... o doamnă care...

Şeful: A, da! Exact, domnule. Am putut-o satisface pe doamna (scăzând tonul) Barras! Incognito! Carmen! Ştiu...

Robert: Asta e! Foarte bine... Exact!

Şeful: Printr-o fericită coincidenţă, am găsit o cameră pentru noaptea asta, pe numele de Bonnet.

Robert: Bonnet? Ca o pălărie?

Şeful: Da, exact aşa! N-aş vrea însă să am neplăceri, pentru că această cameră, deşi neocupată, era rezervată pe numele de Bonnet.

Robert: Bine! Foarte bine! Mulţumesc! De acord cu Bonnet!

Şeful: Numai că face trei sute cincizeci de franci.

Robert: Trei sute cincizeci?

Şeful: Da. Dar sunt incluse toate taxele şi serviciile! E suma netă!

Robert: A, dacă e netă, în acest caz... (îi dă banii)

Şeful: Mulţumesc, domnule! Doamna m-a prevenit de sosirea domnului! Apartamentul va fi gata peste o clipă, iar bagajele doamnei sunt deja sus.

Robert: Ale mele sunt în maşina de lângă Bentley.

Şeful: Am să dau imediat dispoziţie să fie urcate şi ele, domnule!

Robert: Ea unde e?

Şeful: Am văzut-o pe doamna ieşind spre parc, domnule, acum câteva clipe.

Robert: Bine! Mă duc s-o caut.

Şeful: Vă rog, domnule.

(Cei doi Capucini intră dinspre parc, încrucişându-se cu Robert, care iese.)

Capucin I: M-ai înţeles bine, Frate?

Capucin II Foarte bine, Frate!

Capucin I: Pater Noster…

Capucin II Amen.

(Se îndreaptă amândoi spre fotolii.)

Şeful: (ieşind din spatele pupitrului, se adresează lui Robert, care tocmai dă să iasă pe uşă.) O! Apropo, domnule!

Robert: (revenind) Da?

Şeful: Apartamentul are numărul 17.

Robert: 17? Bine! Foarte bine! Mulţumesc.

(Iese spre parc, în timp ce şeful revine în spatele pupitrului.)

(Al doilea Capucin face un gest, fără să rostească nicio vorbă.)

Capucin I: Nu huli numele Domnului, frate!

Capucin II Ai auzit?

Capucin I: (pe ton de rugăciune) Sânge rece…

Robert: (revenind pe neaşteptate) Şi nu uitaţi de bagaje! (Iese din nou)

Şeful: Imediat, domnule, imediat! (Iese prin spatele pupitrului, planul doi stânga.) Simone! Pupi! Vezi că trebuie urcate şi bagajele…

Capucin I: Nicio îndoială… Este corespondentul cu care urmează să se întâlnească! Să nu-l slăbim nicio clipă.

Capucin II Desigur! Nu trebuie să ne scape printre degete!

Capucin I: Altfel, în loc de primă vom beneficia de o excursie în Siberia! Dar şansa e de partea noastră!

Capucin îi (care a urmărit încotro se îndreaptă Robert) A cotit pe alee.

Capucin I: Şi-au dat întâlnire printre boschete. Trebuie sănu-i pierdem din ochi şi să împiedicăm întâlnirea lor. N-avem nicio clipă de pierdut! Drepţi, Babuşkin!

Capucin îi (pocnind călcâiele sub sutană) La ordin, Pavlov!

Capucin I: Să mergem!

(Şi ies amândoi, spre parc, în pas alergător.)

Bertrand: (intră, urmat de fratele său) Sunt sigur… că aici. Nu există nicio îndoială. (Tace brusc zărindu-l pe Şef, care intră)

Şeful: Bună ziua, domnilor.

Bertrand: Bună ziua.

Şeful: Cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

Bertrand: Noi… domnule…

Şeful: Aveţi rezervare?

Bertrand: Nu… nu. Noi… nu avem…

Şeful: Pentru că hotelul este plin.

Fratele: Ticsit!

Şeful: Da. Ticsit pretutindeni.

Bertrand: N-are importanţă… Noi… noi… noi… aşteptăm pe cineva…

Fratele: Da. Da. Asta e! Aşteptăm pe cineva…

Şeful: A! Bine, foarte bine… Persoana respectivă trebuie să fie la casino, fără-ndoială?

Bertrand: La casino? Da, da, fără-ndoială.

Şeful: La concert?

Bertrand: La concert? Da, fără-ndoială…

Şeful: Atunci e perfect! Luaţi loc, vă rog, şi aşteptaţi. (Arată spre fotolii) Grand Hotel la dispoziţia dumneavoastră.

Bertrand: Merçi.

(Se aude o sonerie)

Şeful: Scuzaţi-mă, domnilor. (se aude în spatele pupitrului)

Fratele: Încă o dată, Bertrand, cum vrei să procedezi? Ce vei spune? Gândeşte-te!

Bertrand: Nu mai pot da înapoi.

Fratele: Te implor! mai gândeşte-te! Hazardul a vrut ca ea să nu găsească loc în niciun hotel! E o şansă! Aşa că nu insista! Hai! Să mergem!

Bertrand: Nu!

Fratele: Dar ea a plecat, cu siguranţă, mai departe.

Bertrand: I-am recunoscut maşina. A găsit o cameră aici şi acum e la casino, acolo la un concert!

Fratele: Bine. Fie. Poate că e aşa. Dar ai auzit ce-a spus directorul?

Bertrand: Ce a spus?

Fratele: Că e plin. Noi nu avem cameră.
Bertrand: Şi ce dacă! Ne culcăm aici! (Arată spre fotolii)
Fratele: Doar nu vrei să ne culcăm într-un hol?
Bertrand: Atunci ne culcăm afară!
Fratele: Afară?
Bertrand: Da! În parc!
Fratele: În parc? Dar nu te gândeşti? Va fi foarte neplăcut! Dar se face frig! În zori… în rouă! E imposibil. Gândeşte-te!
Bertrand: Hotărârea mea e luată!
Fratele: Şi unde mergem să cinăm?
Bertrand: N-are importanţă!
Fratele: Ba da! Are importanţă! Nici de prânz n-am mâncat, pentru că nu mai aveau locuri acolo unde a oprit ea!… Şi mi-e foame!
Bertrand: O să mâncăm mâine!
Fratele: Mâine?… Dar nu rezist până mâine!
Bertrand: Atunci du-te să mănânci şi lasă-mă singur!
Fratele: Asta niciodată! Dacă sunt aici cu tine… dacă am urmărit-o împreună cu tine… n-am făcut-o ca să te abandonez tocmai în acest moment când…
Bertrand: Tocmai în acest moment când trebuie să-i vorbesc.
Fratele: Da! Da… Dar ce vrei să-i spui?
Bertrand: Foarte simplu… Vreau să-i spun că nu mai suport această dragoste mută!
Fratele: Şi toate astea fără să mâncăm! Trebuie să recunoşti că aceste condiţii nu favorizează această… în sfârşit… această afacere… Şi dacă ea nu vrea să te asculte? Ei?!
Bertrand: Va trebui să mă asculte!
Fratele: Încă o dată, Bertrand, te implor… Gândeşte-te! Poate că în viaţa acestei femei există deja un bărbat! Probabil că e aşa! Aproape sigur că e aşa! O femeie ca ea nu poate fi singură!
Bertrand: Ei bine, dacă există un bărbat în viaţa ei, mă voi debarasa de el prin orice mijloace!
Fratele: Şi toate astea fără să cinăm!
Bertrand: Tu nu te gândeşti decât la mâncare!
Fratele: Nu pot pricepe unde găseşti tu atâta energie, fără să mănânci!
Bertrand: Eu nu am nevoie de energie… Cu ce am eu în buzunar, voi da lovitura!

Fratele: Adevărat! E foarte periculos, ceea ce ai tu în buzunar... Rişti s-o omori!

Bertrand: Imposibil! E incolor, inodor, fără gust şi inofensiv, dar fulgerător!

Fratele: Tu eşti sigur de asta?

Bertrand: Absolut! L-am încercat!

Fratele: Pe cine?

Bertrand: Pe bonă!

Fratele: Pe bonă?! Aşa! Dar o bonă foarte robustă.

Bertrand: Da! Dar, după aceea, l-am încercat şi pe mine! Şi priveşte-mă. Am eu aerul c-aş fi bolnav?

Fratele: Nu!

Bertrand: Ba da! Pentru că sunt bolnav!... de dragoste... înţelegi? Şi asta scuză totul! Toate procedeele, toate metodele folosite pentru a-mi atinge ţinta!

Fratele: Şi dacă ea face o plângere, sfârşim în închisoare!

Bertrand: În închisoare? Din cauza ei? E minunat!

Fratele: Încă o dată, Bertrand, cum vrei să procedezi?

Bertrand: Amestec drogul în coniac! O determin să-l bea ca întăritor. Ea adoarme, eu o culc şi când se trezeşte, mă găseşte la căpătâiul ei! Formidabil, nu?

Fratele: Şi tu crezi că ea va accepta toate astea?

Bertrand: Trebuie să accepte!

Fratele: Ascultă, Bertrand... Să încercăm să găsim un loc propice pentru a mai reflecta şi a cina în linişte.

Bertrand: Nu mai dau înapoi!... E irevocabil!

Fratele: Atunci, dacă e aşa... Tu ştii că poţi conta pe mine... Dar unde dormim?

Bertrand: Merçi.

Fratele: În maşină?

Bertrand: Trebuie să rămânem la post! Nu vreau să fie răpită de altul. (Sună telefonul)

Şeful: (intrând şi terminând de vorbit spre culise) Da... Da... Bine... Dacă nu mai sunt piersici, puneţi prune... Asta e tot! (Ridică receptorul) Alo!... Da!... Da, aici Grand Hotel... Recepţia, la dispoziţia dumneavoastră!... Cine?... A, Agenţia Velox? Tocmai voiam să vă sun şi eu! Să ştiţi că oberul pe care vi l-am solicitat nu s-a prezentat încă!... Nu mai vine?

Bertrand: Fii atent!

Şeful: (la telefon) A plecat cu o tânără americană? Nuse-ncurcă, după cum văd!... A! Într-o veche maşină americană, cu nevasta garajistului!

Bertrand: Asta e marea mea şansă!

Şeful: (la telefon) Ei bine, ar fi putut să aştepte sfârşitul sezonului... Şi n-aţi încercat în altă parte?... Nu sunt şanse... Evident, la mijlocul lui august!... Da, da, înţeleg...

Bertrand: Da, asta e şansa mea!

Fratele: Eşti nebun! Nu te gândeşti?

Bertrand: Numai la asta mă gândesc!

Şeful: (la telefon) E foarte neplăcut... În sfârşit, cu atât mai rău!... Oricum, mulţumesc. (Închide. Sieşi) Ce să fac acum?...

Bertrand: (ridicându-se) Domnule...

Fratele: Bertrand!

Bertrand: Slăbeşte-mă!

Şeful: (amabil) Da, domnule? Grand Hotel la dispoziţia dumneavoastră...

Bertrand: Adineaori, când am sosit, nu ştiam că...

Şeful: (amabil) Da? Că ce... domnule?

Bertrand: Că... că dumneavoastră sunteţi directorul!

Şeful: Directorul nu este aici, domnule! E în concediu, la mare! Dar sunt eu aici, domnule, pentru a-l înlocui şi a vă sta la dispoziţie!

Bertrand: Am auzit spunându-se... într-o cafenea... lângă Agenţia Velox... că dumneavoastră căutaţi un maître d'hôtel... un oberchelner...

Şeful: Da, domnule, aşa e... De ce întrebaţi?

Bertrand: Eu... eu, domnule... Eu sunt maître d'hôtel!

Şeful: (sec) A! Zici că eşti ober? Nu puteai să spui mai repede, imbecilule, că eşti maître d'hôtel, în loc să stai tolănit în fotoliu? Colegul tău e şi el...?

Fratele: O, nu! Eu sunt fratele lui!

Şeful: Dar eşti şi dumneata ober?

Fratele: Cum să vă spun...

Bertrand: (intervenind) Bine-nţeles că şi el e... la fel ca mine! În familia noastră toţi suntem oberi! E o tradiţie! (Către fratele său) Nu-i aşa?

Fratele: Vreau să spun că...

Şeful: Că ce?
Bertrand: Că e puţin cam timid. Scuzaţi-l…
Şeful: Îmbrăcăminte aveţi?
Fratele: Da… Nu suntem chiar goi, am impresia!
Şeful: Ăsta vrea să fie un spirit, nu?!
Bertrand: Da' de unde… Da' de unde… Nici vorbă! ziceaţi de îmbrăcăminte?…
Şeful: (categoric) Da! De îmbrăcăminte!… Îmbrăcăminte de ober!
Bertrand: De ober…
Fratele: Avem smokinguri!
Bertrand: Smokinguri de oberchelneri!
Şeful: Douăzeci de franci pe zi… Mâncare, locuinţă… E bine?
Fratele: Mâncare!
Şeful: Da… În perioadele de vârf… păstrăm o mansardă pentru personalul care vine de la Paris.
Fratele: O mansardă?
Bertrand: E exact cazul nostru! Noi venim de la Paris!
Fratele: Da… Noi venim…
Şeful: N-aveţi bagaje?
Bertrand: Sunt în maşină…
Şeful: A! Aveţi maşină?
Bertrand: În ziua de azi… Ştiţi… Cine n-are maşină?
Şeful: Eu!
Bertrand: Veţi avea… veţi avea cu siguranţă!
Şeful: Dar nu prea curând!
Bertrand: Nu trebuie să disperaţi!
Şeful: Şi ce maşină aveţi?
Fratele: Un Rolls!
Şeful: Un Rolls?
Bertrand: De ocazie! De ocazie! A fost o ocazie care nu trebuia scăpată!
Şeful: Şi voi n-aţi scăpat-o! Văd!
Bertrand: Şi cum tocmai treceam…
Fratele: Da! Treceam… Mergeam spre sud!
Bertrand: (intervine) Ne-am oprit la cafenea, întâmplător chiar lângă Agenţia Velox, ca să bem un pahar… Şi astfel am aflat…
Şeful: Pentru că mergeaţi spre sud?

Fratele: Da... Ne place foarte mult sudul! Tragem întotdeauna la Carlton!

Şeful: La Carlton?

Fratele: Da!

Şeful: Nu în altă parte?

Fratele: Niciodată!

Şeful: Dar dacă vă cheamă în altă parte?

Bertrand: Dacă ne cheamă în altă parte, atunci mergem în altă parte, nu-i aşa?

Fratele: Da... Sigur... În acest caz, bine-nţeles, mergem în altă parte.

Bertrand: Aici ne place ambianţa. (Către fratele său.) Ne place, nu-i aşa?

Fratele: Da... Da... Foarte mult!

Bertrand: Chiar mai mult decât la Carlton!

Şeful: Da!... Nu vă cer chiar atât! Iată cheia camerei voastre. Scara de serviciu e în fund, pe stânga. E interzis să vă folosiţi de ascensor! Urcaţi şi pregătiţi-vă! Veţi servi la restaurant!

Fratele: La restaurant... Cu atât mai bine!

Şeful: Dar ce e cu atât mai bine?

Bertrand: (intervenind) Restaurantul e specialitatea lui!

Şeful: A, da?

Fratele: Da, îmi place foarte mult...

Şeful: Nu mă interesează ce vă place! Veţi servi la restaurant! Iar noaptea, la camere, dacă e nevoie!

Bertrand: Foarte bine! Pot să vă cer o mică informaţie?

Şeful: Da. Despre ce e vorba?

Bertrand: ...Barras?

Şeful: Ssst!...

Bertrand: E aici?

Şeful: De unde ştii?

Bertrand: Sunt unul din admiratorii ei.

Şeful: Şi dumneata?

Bertrand: De ce şi eu?

Şeful: Pentru că şi eu! Dar ea e aici incognito. Înţelegeţi ce vreau să zic? Deci, gura... Sau zburaţi!

Bertrand: Fiţi liniştit! Gura!

Şeful: Am impresia că e cineva într-o escapadă...

Bertrand: Cum?

Fratele: (prinzând braţul lui Bertrand) Calm, Bertrand!

Bertrand: Desigur... Desigur...

Şeful: Dar nu vrea, mai ales, să fie sâcâită de admiratori.

Bertrand: De genul dumitale?

Şeful: Nu! De al dumitale! Deci, discreţie, pentru că ea se află aici sub numele de Bonnet!

Bertrand: Bonnet?

Şeful: Ca o pălărie! Da! Stă la 17!

Bertrand: La 17?! Merçi.

Şeful: Dar nimeni nu trebuie să afle!

Bertrand: Înţeleg! Nimeni!

Şeful: Bun! Voi nu sunteţi aici ca să faceţi conversaţie... şi vremea trece! (Bătând din palme) Urcaţi să vă schimbaţi hainele! Şi reveniţi imediat la restaurant, pentru a vă pune la dispoziţia şefului de sală! Înţeles?

Bertrand: Înţeles!

Fratele: teles!

Şeful: Hai! Marş!

(Beatrice revine din parc)

Bertrand: Iat-o!... Iat-o!

Beatrice: Ah! Ce grădină minunată!

Şeful: Nu-i aşa, doamnă? (Lui Betrand şi fratelui său.) Ştergeţi-o!

Bertrand: Da... O ştergem... (Fratelui său.) Dumnezeule, ce frumoasă e!

Fratele: Calm, Bertrand, calm!

Bertrand: (ieşind) Calm, văzând-o? Imposibil! Uuuaaahhh! Uuuaaahh!

(Fratele său are un gest de scuză spre Beatrice, apoi iese şi el.)

Beatrice: Clientul dumneavoastră are un aer cam exuberant.

Şeful: El? Da... E maître d'hôtel!

Beatrice: (nu pricepe) A, da? Spuneţi-mi, persoana pe care o aştept n-a sosit încă?

Şeful: (complice) Ba da, doamnă, ba da! I-am spus că sunteţi în parc. S-a dus să vă caute!

Beatrice: Nu l-am văzut...

Şeful: Parcul e foarte mare!

Beatrice: Da... fără-ndoială... Şi apoi, nu ştiu... Am avut impresia

bizară că mă urmăreau nişte umbre... care mă pândeau din boschete.

Şeful: Serios, doamnă?

Beatrice: Cum să vă spun... Simţeam aţintite asupra mea mai multe perechi de ochi... O senzaţie ciudată... singulară... Aş zice... puţin tulburătoare şi misterioasă...

Şeful: Trebuie să fie fără îndoială din cauza sensibilităţii artistice a doamnei! A fluidului care, atunci când se lasă seara, înfăşoară ca un halou pe marii artişti!

Beatrice: Eşti amabil!

Şeful: Dar doamna poate să fie liniştită. Nimeni nu ştie că doamna e... doamna!

Beatrice: Da, bine-nţeles! Sunt, fără îndoială, puţin nervoasă...

Şeful: Totul va trece după un somn bun!

Beatrice: Sper şi eu! Voiajul ăsta m-a istovit!

Şeful: Doamna va cina în minunatul nostru restaurant, cu vederea spre parc?

Beatrice: Nu ştiu! Am să văd... Telefonista a terminat?

Şeful: Da, doamnă! Apartamentul e gata.

Beatrice: Bun! Atunci, urc.

Şeful: (întinzându-i cheia) Foarte bine, doamnă. La 17. Cheia dumneavoastră!

Beatrice: Mulţumesc. A! Când... domnul acela va reveni din grădină, spuneţi-i că sunt în cameră!

Şeful: (complice) Bine-nţeles, doamnă...

Beatrice: Şi daţi dispoziţie să mi se aducă o sticlă de apă minerală...

Şeful: Perfect, doamnă. (Indicând) Ascensorul e imediat la stânga, doamnă.

Beatrice: (ieşind) Mulţumesc.

Şeful: La dispoziţia dumneavoastră, doamnă! Simone! Pupi! Du imediat (Iese şi vorbeşte în off.) la 17 o sticlă de...

(În acest timp, cei doi Capucini intră dinspre parc.)

Capucin II Iat-o! Intră în ascensor!

Capucin I: În orice caz, n-am pierdut-o din ochi nicio clipă. Imposibil să fi putut lua deja contact cu omul acela...

Capucin II Mergem după ea?

Capucin I: Nu. Nu. Să mergem mai întâi să ne instalăm în camera noastră. Nu trebuie să fim reperaţi.

Capucin îi (gest semnificând strangularea) Da... şi apoi... valea!

Capucin I: Da! Valea! Dacă nu putem face altfel! Dar tăcere şi metodă!

Şeful: (revenind şi văzându-i pe capucini) A, sunteţi aici, sfinţiile voastre?!

Capucin I: Da, fiule... Ne-am întors... E ora propice...

Capucin II Pentru maşinaţiunile noastre.

Capucin I: (intervine) Pentru meditaţiile noastre! Da, fiule!

Şeful: Foarte bine! Iar după aceea vom avea onoarea să vă primim în excelentul nostru restaurant, sfinţiile voastre?

Capucin I: Bine-nţeles!

Capucin îi O masă-mbelşugată!

Capucin I: (intervine) Ne face plăcere să venim să binecuvântăm bucatele pe care Dumnezeu le-a pus pe masa voastră, fiule...

Şeful: Dumnezeu le pune începând cu... vreau să zic... restaurantul deschide la nouăsprezece treizeci.

Capucin I: Mulţumesc, fiule! Să mergem! (Lăsându-l pe al doilea capucin să treacă înaintea lui.) Să mergem, frate!

Capucin îi (făcând semn primului să treacă în faţă) Te rog, frate!

Capucin I: Civi pacem...

Capucin II Parabellum...

Capucin I: (trece şi iese spre ascensor) Amen!

Capucin îi (urmându-l) Amen!

Şeful: Asta e!

(Au ieşit deja când cei doi agenţi americani sosesc dinspre parc.)

Primul: (precipitându-se spre şeful recepţiei) Unde e ea?

Şeful: Cine, domnişoară?

Primul: Persoana de la 17!

Şeful: N-aţi întâlnit-o?

Primul: Am zărit-o la un moment dat, dar a dispărut, de parcă ar fi fost absorbită de boschete şi frunziş.

Şeful: Nu se poate!

Primul: Dacă vă spun!

Al doilea: Spuneţi-mi, e o mănăstire prin apropiere?

Şeful: După câte ştiu, nu, domnişoară.

Primul: Ne-am tot întâlnit cu călugări care se rugau pe aleile parcului.

Şeful: A! Călugării? E vorba de nişte fraţi! Fiii Sfintei Misiuni!

Primul: Deci asta e! Ea unde e?

Şeful: Cine, domnişoară?

Primul: 17!

Şeful: A, da! A urcat în apartament. Mi s-a părut cam obosită.

Primul: Nu v-a spus dacă a întâlnit pe cineva în grădină?

Şeful: Pe nimeni, domnişoară... pe nimeni... De ce?

(Intră Robert.)

Robert: (şefului) Parcul ăsta e imens.

Şeful: Nu-i aşa, domnule?

Robert: Şi mi-a fost imposibil să dau de...

Şeful: Ssst! (Face semn spre cele două femei care s-au retras puţin mai încolo.)

Robert: A, da! Aveţi dreptate.

Şeful: Incognito, nu-i aşa?

Robert: Adevărat. Aşa e!

Şeful: Nu e nimic extraordinar, domnule, în faptul că nu aţi văzut-o... Doamna s-a reîntors acum cinci minute.

Robert: Minunat!

Şeful: Da. Dar doamna mi-a spus că doreşte să se odihnească puţin şi că va coborî pentru cină.

Robert: Perfect! Până atunci mă duc să beau ceva la bar.

Şeful: Cu plăcere, domnule. (Îi arată tăbliţa indicatoare.)

Robert: Mulţumesc.

(îndreptându-se spre bar) Apropo! Apartamentul 17, nu-i aşa?

Şeful: Exact. Numărul 17! Asta e!

(Şeful iese după Robert, care a intrat la bar.)

Primul: Nicio îndoială! El e! L-ai reperat bine?

Al doilea: Fotografiat!

Primul: N-o să ne fie uşor cu el. Aerul ăsta de nepăsare nu-mi place deloc.

Al doilea: Nici mie.

Primul: Dar absolut deloc! A sosit aici înaintea noastră, dar nu cred că a putut face ceva... n-a avut posibilitatea să stabilească contactul...

Al doilea: Nu?

Primul: Nu! Aminteşte-ţi de discuţia pe care a avut-o cu recepţionerul. A căutat-o în grădină, dar n-a găsit-o.

Al doilea: A, da! E-adevărat!

Primul: Am sosit la timp, bătrâne... Exact la timp.
Al doilea: Atenţie! Cineva!
Primul: Unde?
Al doilea: Acolo! O, e iar unul din capucinii ăştia...
Capucin I: (se apropie de recepţie, sună, apoi zăreşte pe cei doi agenţi aşezaţi în fotolii) Pardon?
Primul: (evident în postura de femeie) Da, părinte?
Capucin I: Bună seara, fiicele mele!
Primul: Bună seara, părinte!
Capucin I: Dar nu e nimeni la recepţie?
Primul: Nu, părinte. Nimeni. Suntem sigure, după cum vedeţi!
Capucin I: Văd, fiica mea, văd. (îl mângâie pe obraz) Eşti încântătoare, fiica mea...
Primul: O, părinte!
Capucin I: Şi ai o foarte frumoasă pălărie, fiica mea.
Primul: Găsiţi, părinte? Sunt încântată că vă place... I-am făcut una identică şi nepoatei mele.
Al doilea: Adevărat. Am una la fel! Bună seara, părinte.
Capucin I: Într-adevăr, ai una la fel. Bună seara, fiica mea. (Îl mângâie şi pe acesta pe faţă.) Eşti la fel de încântătoare ca şi mătuşa dumitale! La fel de proaspătă şi una, şi cealaltă!
Amândoi agenţii: (sclifosindu-se) O, părinte!
Primul: Nici n-am apucat încă să ne aranjăm, părinte... şi suntem încă în nişte rochii de călătorie, foarte simple, nu-i aşa?
Al doilea: O, da, mătuşico! Foarte simple, părinte!
Capucin I: Foarte simple... Tot ce-i posibil, fiicele mele, tot ce-i posibil... Dar rochiile voastre de călătorie sunt atât de elegante, că voi semănaţi cu două flori învelite în mătase.
Primul: Două flori!... O, părinte!
Al doilea: O, părinte!... Învelite în mătase!...
Primul: E prea mult, părinte!...
Al doilea: Mult prea mult, părinte!...
Capucin I: Ba nu... Vă asigur că nu, micuţele mele... Rochiile voastre par atât de uşoare că eu sunt sigur că până şi o adiere e suficientă ca să vi le ridice!
Al doilea: E suficientă o adiere, părinte!...
Primul: Ca să le ridice, părinte?!
Capucin I: Daaa!

Primul: O! Să nu credeţi asta, părinte!

Al doilea: O, nu!... În niciun caz!... Părinte!

Capucin I: Bine-nţeles că nu cred aşa ceva... Voiam doar să spun prin asta că rochiile voastre sunt atât de lejere că pentru a le face să zboare nu e necesar un vânt siberian!...

Primul: (brusc) Poftim?... Dumneavoastră cunoaşteţi Siberia, părinte?...

Capucin I: Cum? Eu?... Siberia?... O, nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu, fiicele mele... Deloc. Gândiţi-vă doar... Mănăstirea fraţilor mei se află lângă Besançon!...

Primul: Bine!

Capucin I: Spuneam asta doar aşa... în sfârşit... m-am lăsat purtat de vorbe... pentru că voi sunteţi două bomboane delicioase...

Cei doi: Bomboane... O, părinte!

Capucin I: Şi picante în acelaşi timp... Şi una, şi cealaltă!

Primul: (frecându-şi bărbia) O, părinte!... Mă faceţi să roşesc!...

Al doilea: (la fel) Şi eu roşesc, părinte!...

Capucin I: (şi mai insistent) Dar roşeaţa e ca parfumul pentru trandafir!...

Primul: O, părinte!... Exageraţi!...

Al doilea: Da!... Exageraţi mult... Părinte!

Capucin I: Niciun pic, micuţele mele, niciun pic... Înţeleg, văzându-vă, slăbiciunile omeneşti şi le scuz!

Cei doi: O, părinte!

Capucin I: (foarte insistent) Nu vorbesc pentru mine, bine-nţeles!...

Primul: Bine-nţeles, părinte, bine-nţeles!

Capucin I: Haina face pe călugăr... pentru a-l apăra de tentaţii...

Primul: Da... Sigur, părinte! Sigur!

Al doilea: Aşa e... părinte!

Capucin I: Şi a-l pune la adăpost de tumultul pasiunilor...

Primul: Trebuie să recunoaşteţi că e aşa.

Al doilea: Şi să vă resemnaţi, părinte!

Capucin I: Aşa este, fiicele mele... (pune mâna pe şoldul celui de-al doilea agent) Ce material e acesta, fiica mea?

Al doilea: Jerseu, părinte, jerseu!...

Capucin I: Ăsta e jerseu?

Primul: (ducându-se să sune) Da, e jerseu, părinte... Jerseu!...

Dar lăsaţi-l... pentru că se şifonează... Nu-i aşa?

Al doilea: Da... Se şi şifonează foarte tare, părinte!...

Capucin I: A, ce păcat! Atunci, dacă se şifonează, nu ne rămâne decât să aşteptăm ca Domnul să ni-l trimită pe şeful recepţiei. Nu-i aşa, fiica mea?

Primul: (apăsând pe sonerie) Exact asta gândeam şi eu, părinte!... Ajută-te şi cerul te va ajuta!...

Şeful: (intrând) Nu vă impacientaţi... Am fost ocupat... Văd că sunteţi într-o bună companie, domnişoarelor?...

Cei doi: O, da!... Foarte bună!

Capucin I: Sunt foarte drăguţe, aceste domnişoare.

Şeful: Desigur! Cu ce vă pot fi de folos, părinte şi domnişoarelor?

Capucin I: Nu ştiu ce doresc domnişoarele, dar eu vreau cheia camerei noastre, pentru că fratele meu aşteaptă pe coridor... cufundat în meditaţiile sale.

Şeful: (dându-i cheia) Camera 15! Sunt dezolat! Iată, părinte...

Capucin I: Nicio problemă, fiule, nicio problemă... Datorită dumitale, (arată spre cei doi) pentru că ai uitat să-mi dai cheia... am petrecut clipe delicioase!

Cei doi: O, părinte!...

Şeful: Sunteţi foarte amabil, părinte!...

Capucin I: (către cei doi agenţi) Mergeţi în pace, fiicele mele! Şi se îndreaptă spre ascensor.)

Şeful: Simpatic părintele, nu-i aşa?

Primul: Da, foarte!

Al doilea: Foarte paşnic!

Primul: Mâinile îi cam foiesc fără rost, dar e simpatic... (Sunet de clopoţel.)

Şeful: Scuzaţi-mă... (Vrea să iasă.)

Primul: Hei!... Directore!

Şeful: (revenind) Domnişoară?...

Primul: Cheia noastră!

Şeful: O, da! Fireşte... Scuzaţi-mă... Nr. 19... Poftim!

Primul: Mulţumesc...

Şeful: Vă rog, domnişoară... Nicio problemă. Grand Hotel e la dispoziţia dumneavoastră. (iese)

Primul: Bun! Dinspre parc niciun pericol... Amicul nostru e la bar! Du-te şi vezi să nu-l pierzi din ochi. Eu urc să verific ieşirile şi

comunicaţiile posibile dinspre apartamentul 17 şi al nostru… De acord?

Al doilea: De acord!

Primul: Bun! Deocamdată nu voi încerca s-o contactez din nou… Aştept noaptea… E preferabil… Ah! Dacă vezi că tipul rămâne la bar, rămâi şi tu… Aşteaptă cu siguranţă ca toată lumea să se culce…

Al doilea: Cu siguranţă!… Nu-i prost!

Primul: Nu e! Dar nici noi nu suntem… (Sună telefonul) Când termin, cobor şi eu la bar!…

Al doilea: S-a făcut! (Din nou telefonul)

Primul: Atunci du-te!

Al doilea: Contează pe mine.

Primul: Bun! Te las. Trebuie să urc numaidecât. Nu mai văd nimic! Sunt pe cale să-mi pierd genele false! (Al doilea agent iese spre bar, în timp ce primul iese în direcţia ascensorului.)

Şeful: (intrând) Alo! Da?… Grand Hotel… A, ce mai faceţi, domnule director? Şi doamna?… Apa e bună?… Perfect!… O, aici vremea e minunată! Am găsit ober… Da, domnule director, pentru că suntem arhiplini! Ba da! În afara clienţilor obişnuiţi avem şi mulţi noi, veniţi la cură termală. O, da! Numai lume bună! Două domnişoare Duval. Da, Du-val! Din marea burghezie! Şi doi părinţi! Nu, nu! Nu e vorba de părinţii domnişoarelor Duval, domnule director! Doi părinţi capucini… de la Misiunea… Da! Exact! Asta e! O veritabilă elită High-Lifel… În sfârşit, tot ce e mai de soi! Mulţumesc, domnule director! O, da! Noaptea va fi calmă… domnule director… arhicalmă!… Gândiţi-vă doar, cu asemenea clienţi!… Nu sunt dintre cei care aleargă pe coridoare! (Râde) Da, se schimbă! O, pardon! Asta e! Omagiile mele doamnei!… Da, domnule director! Pe mâine! (Închide telefonul) Iată un fericit care se bronzează la mare pe transpiraţia mea! În sfârşit noroc că am şi eu bucuriile şi consolarea mea! (Chemând) Simone! Scumpa mea!

C O R T I N A

(Ea se ridică din nou şi toţi actorii sunt în scenă, imobili, în „tablou vivant”, fiecare în atitudinea caracteristică personajului său.)

A C T U L I I

Apartamentul nr. 17. O vastă cameră clasică.

În primul plan stânga: o uşă spre camera de baie.

În planul doi stânga: o măsuţă de toaletă, pe care se află o sticlă

de apă minerală.

În planul trei stânga: un pat foarte mare şi foarte înalt.

În planul patru: o sonerie de perete, o altă măsuţă de toaletă, un telefon de perete. Două aplice electrice deasupra patului.

În primul plan dreapta: uşa unui mare dulap încastrat în perete.

În planul doi dreapta: uşa de intrare în apartament, despre care se presupune că dă direct pe coridorul hotelului.

În fund o uriaşă fereastră care dă spre balcon şi spre parcul hotelului. În faţa acestei ferestre o perdea uşoară, transparentă, iar pe cele două părţi perdele grele, opace.

În faţă, aproape de acelaşi loc unde se găseau şi în actul I, o măsuţă şi două fotolii. În fund, o măsuţă de machiaj. O lampă cu picior în colţul format între fereastră şi uşa de intrare în apartament. Pe podea, valize închise.

E noapte şi luminile sunt aprinse. Perdelele sunt închise.

(Se bate în uşă.)

Beatrice: (în rochie de interior, scoate dintr-o valiză un ceas de voiaj, o carte etc.) Intră!

Robert: (intrând) Draga mea prietenă!

Beatrice: Dumneata eşti?... Ce s-a întâmplat?

Robert: Cum adică ce s-a întâmplat? Te-am aşteptat la bar.

Beatrice: A, da... Ştiu... Şi?

Robert: Şi?... Şi ţi-am telefonat să-ţi spun că mă duc la restaurantul hotelului...

Beatrice: Da... Asta e... În sfârşit... Şi?

Robert: Şi? Şi?... Mi-ai răspuns că vei coborî!

Beatrice: A! Da... E adevărat! Şi?

Robert: Cum şi? N-ai coborât!...

Beatrice: Vezi bine că nu, din moment ce sunt aici!

Robert: Dar nu eşti obosită deloc?

Beatrice: Nu! Deloc!

Robert: Perfect! Cu atât mai bine! Să ştii că, pentru a veni să te întâlnesc aici, am luat toate precauţiunile!

Beatrice: Precauţiunile? Pentru ce?

Robert: Păi... nu ştiu nici eu precis pentru ce. Nu-i aşa... Am avut impresia, toată seara, că sunt observat, spionat... chiar urmărit!

Beatrice: Dar asta... asta e o prostie!

Robert: Da, sunt un prost!

Beatrice: Bine-nţeles! Pentru că nimeni nu ştie aici cine sunt…

Robert: Nici cine sunt eu…

Beatrice: Da… Cine suntem noi!…

Robert: Ah! Beatrice… În sfârşit, suntem împreună, singuri…

Beatrice: Apropo!… Unde te duci să te culci?

Robert: (privins spre pat) Bine, dar…

Beatrice: A, nu!…

Robert: Cum adică: „A, nu”?

Beatrice: Nu!

Robert: Dar, draga mea prietenă… Credeam că… dumneata şi cu mine…

Beatrice: Ei bine… o dată în plus ai înţeles greşit!

Robert: Am înţeles greşit? Dar atunci ce trebuie să-nţeleg?

Beatrice: Ceea ce-ţi spun eu!

Robert: Foarte bine. Mi-ai spus: „Ne oprim aici…”

Beatrice: Exact! Dar asta nu înseamnă că în felul ăsta… aşa, brusc…

Robert: Mă gândeam că aici, incognito… E o ocazie unică pentru noi…

Beatrice: Unică pentru dumneata!

Robert: Dar draga mea prietenă, dumneata cunoşti de mult devotamentul meu…

Beatrice: (întrerupându-l) Eşti un impresar minunat… Asta-i adevărat!

Robert: (mulţumit) Nu-i aşa?

Beatrice: Da! Aşa e!… Minunat!

Robert: Da! Nu-i aşa… Eu apăr interesele dumitale ca şi cum…

Beatrice: Ca şi cum ar fi ale dumitale!

Robert: Exact!… Chiar mai mult!

Beatrice: Chiar mai mult…

Robert: (râzând, fericit) Ei bine, da… E firesc! Procentajul e proporţional, nu-i aşa? Cu cât câştigul dumitale e mai mare…

Beatrice: Cu atât creşte şi procentajul dumitale… Automat!

Robert: (râzând, fericit în continuare) Asta e! Automat!

Beatrice: Şi atunci? Ce mai vrei?

Robert: Păi… Pe dumneata!

Beatrice: Iar? Asta-i o idee fixă? Nici nu poate fi vorba!

Robert: Dar eu credeam că ai pentru mine un oarecare

sentiment...

Beatrice: Desigur!... Am pentru dumneata un oarecare sentiment... Şi acest sentiment e unul oarecare, pentru că nu vreau să amestec cariera mea cu... în sfârşit... cu alte chestii!... Iar asta e în interesul dumitale!

Robert: Nu înţeleg.

Beatrice: Eu sunt o femeie lirică-dramatică, Robert, nu uita asta! Şi când eu scot un şi bemol, sau un de diez...

Robert: Eşti imensă!

Beatrice: Mulţumesc! Şi toată lumea strigă: „Bravo!" Şi totul e simplu! Dar de unde crezi dumneata că vin aceste două note?

Robert: Atât de pure... Atât de uşoare...

Beatrice: Într-adevăr! Şi toate celelalte? De unde crezi că vin?

Robert: (evident, „cunoscându-şi marfa") Din vocea dumitale, Beatrice!

Beatrice: Nu! Nicidecum! Ele vin din inima mea, şi din trupul meu!

Robert: Ah, Beatrice! Trupul dumitale!

Beatrice: Şi e nevoie ca întreaga mea fiinţă să fie pusă în slujba vocii mele, pentru ca ea să fie frumoasă! Şi e în interesul dumitale, nu-i aşa, ca vocea mea să fie frumoasă!

Robert: Da!... Bine-nţeles!

Beatrice: Vezi, aşadar?... Când o femeie alege o carieră, ea se dăruieşte, ca să spun aşa, publicului său!

Robert: Asta-i adevărat!

Beatrice: Deci, eu nu am dreptul, din respect pentru publicul meu, să mă las antrenată de... pasiuni... de dezmăţuri care riscă să mă compromită...

Robert: Vocea dumitale? O, da!... Beatrice! Da! Asta e!... Am înţeles! E interesul nostru!... Mă-nclin în faţa artei dumitale!

Beatrice: Este exact ceea ce-ţi cer şi eu! Şi asta o dată pentru totdeauna, nu-i aşa?

Robert: Da... Da... O dată pentru totdeauna!

Beatrice: (sunând) Şi să nu mai aud despre asta niciodată.

Robert: Suni?

Beatrice: Da! Să vină camerista, să m-ajute să despachetez! Şi acum, pentru că mai eşti aici, du-te să-mi găseşti nişte ţigări!

Robert: Ţigări? Pentru vocea dumitale?

Beatrice: Credeam că ai înţeles de unde vine vocea mea!

Robert: Da, da... Adevărat! Pardon! Am înţeles!... Vocea dumitale! Vocea dumitale!... Mai presus de toate, ai grijă de vocea dumitale!

Beatrice: Iar dumneata, ai grijă să-ţi găseşti o cameră!

(Robert iese. Beatrice intră în sala de baie. O auzim făcând vocalize: „Mi, mi...”, apoi „La la...”. Se aude o bătaie în uşă. Beatrice răspunde din off, fredonând.) Intră, domnişoară...

Bertrand: Doamna a sunat...

Beatrice: Ah! Da... da... am sunat... dar nu pe dumneata...

Bertrand: Nu pe mine?

Beatrice: Nu! Camerista!

Bertrand: Camerista... Sunt eu, doamnă! Cealaltă e ocupată.

Beatrice: Bine! Voiam s-o rog să mă ajute... să-mi desfac valizele...

Bertrand: Sunt aici ca să vă servesc, doamnă...

Beatrice: Nu prea e o treabă de bărbat...

Bertrand: (ridicând şi legănând o valiză) Dar sunt puternic, doamnă... Sunt puternic...

Beatrice: Da... Da... Nu mă-ndoiesc... Voiam să spun că... pentru a despacheta... e nevoie mai ales de delicateţe...

Bertrand: Am şi asta, doamnă... Am şi asta... Dac-aş fi-ndrăznit, i-aş fi spus doamnei că eu sunt tot numai delicateţe!

Beatrice: (uimită) Adevărat?

Bertrand: (înainte de a deschide valiza mea) Da, doamnă... (Emoţionat la culme) Ah! Doamnă!

Beatrice: Poftim? Ce s-a întâmplat?

Bertrand: Doamnă!... Sunt emoţionat...

Beatrice: Pentru ce? Faci de puţin timp meseria asta de... cameristă?

Bertrand: Da, doamnă... Asta e... De puţin timp... De fapt, e pentru prima oară!...

Beatrice: Ei bine, trebuie să-i dai drumul cu curaj, asta-i tot...

Bertrand: Da, doamnă...

Beatrice: Nu te teme... Nu te mănânc...

Bertrand: (deschizând valiza) Ah! Doamnă...

Beatrice: Haide... Haide... Calmează-te! Linişteşte-te!... E foarte bine că ai conştiinţă profesională, dar asta nu trebuie să te facă să-ţi

pierzi capul, nu-i aşa?

Bertrand: Da, doamnă... Doamnă...

Beatrice: Poftim?

Bertrand: (dintr-un suflet) Nimic, doamnă... Nimic! unde să pun rochiile doamnei?

Beatrice: În dulap... Pe umeraşe!

Bertrand: Pe umeraşe?

Beatrice: Da, bine-nţeles!

Bertrand: Ce păcat!

Beatrice: De ce?

Bertrand: Oh!...

Beatrice: Spune!

Bertrand: Oh! Nu, doamnă...

Beatrice: Ba da... spune!

Bertrand: N-aş îndrăzni niciodată, doamnă...

Beatrice: Îţi dau eu voie... Hai...

Bertrand: Adevărat?

Beatrice: Da!

Bertrand: Păi... Nu-i aşa?... Rochiile doamnei... Pe umeraşe... Ce tristeţe pentru ele!...

Beatrice: Tristeţe? De ce?

Bertrand: Ah! Doamnă... (fluturând un umeraş) Să stea agăţate pe o bucată de lemn (Desenând vag, în aer formele Beatricei.) după ce au părăsit formele doamnei...

Beatrice: Te rog...

Bertrand: Iertaţi-mă, doamnă, dar doamna a insistat să-i spun.

Beatrice: Da!... Aşa e! Dar acum, calmează-te...

Bertrand: Da... Doamnă... (Scoţând lenjeria din valiză şi ţinând-o pe palme, cu multă precauţie.) Şi „astea”, doamnă?

Beatrice: Lenjeria? Acolo... pe poliţe...

Bertrand: Pe poliţe? Da, doamnă... Ah! Doamnă... Doamnă... Dac-aş îndrăzni...

Beatrice: Atunci?

Bertrand: Nu... Nu, nimic... Nu-ndrăznesc! Doamna e atât de frumoasă...

Beatrice: Eşti amabil.

Bertrand: Dac-aş îndrăzni, totuşi, s-o întreb pe doamna...

Beatrice: Ei, hai... Îndrăzneşte!

Bertrand: Domnul pe care l-am văzut ieşind din camera doamnei...?

Beatrice: Da...? Ei bine...?

Bertrand: E o rudă a doamnei?

Beatrice: De ce întrebi?

Bertrand: Pentru a şti, doamnă!

Beatrice: Şi dacă ţi-aş spune că e... soţul meu, de exemplu?

Bertrand: Atunci aş spune că e un bărbat foarte norocos, doamnă!

Beatrice: Cu siguranţă că şi dumneata eşti norocos.

Bertrand: Dacă doamna ar avea dreptate!

Beatrice: Precis e aşa! Eşti un băiat frumos şi încântător.

Bertrand: Oh! Doamnă...

Beatrice: Ba da... Ba da... Ştiu eu ce spun! Nu mă înşel niciodată... (El ţine în mână o trusă de toaletă pe care a scos-o din valiză.) Dă-mi-o te rog! Fardurile mele! Mulţumesc, eşti foarte amabil. Asta e. Poftim! (Îi dă bani.)

Bertrand: Oh! Doamnă... Vă rog!

Beatrice: Ba da, ia-i te rog! Când faci pe camerista, acest mic plus nu e de neglijat.

Bertrand: A, nu, doamnă, niciodată! Prefer să-mi schimb meseria decât să primesc bani de la doamna.

Beatrice: Bine, cum doreşti! O să te chem, când voi avea nevoie de dumneata! (Iese spre sala de baie cu obiectele de toaletă şi închide uşa în urma ei. El nu se clinteşte din loc.)

Bertrand: (singur) Cât e de frumoasă! Ce femeie splendidă!

(Se găseşte cu spatele spre uşa de intrare, în momentul în care aceasta se deschide fără zgomot. Intră primul agent.)

Primul: (punând jos uriaşa sa geantă de voiaj) Ah! Ea e aici!

Bertrand: Cine, doamnă? Ah! Doamna vorbeşte de doamna? Da, e aici, dar nu trebuie deranjată.

Primul: Să n-o deranjez? De ce v-am estecaţi? Şi apoi, ce faceţi aici?

Bertrand: Eu, doamnă?

Primul: Da. Cine sunteţi?

Bertrand: Eu... Eu, doamnă, sunt camerista.

Primul: Vă bateţi joc de mine?

Bertrand: Dar, doamnă...

Primul: Plecaţi, atunci, repede!

Bertrand: Dar, doamnă...

Primul: Vă previn că dacă nu ieşiţi imediat, de bunăvoie, o să vă fac eu să plecaţi.

Bertrand: Dar, doamnă... Asemenea maniere...

Primul: Fără comentarii! Afară! (Deschide uşa.)

Al doilea: (făcându-şi apariţia) Ce caută ăsta aici?

Primul: Absolut nimic! Afară!

Al doilea: Atunci, afară! (Îl trage pe Bertrand afară şi închide uşa.)

(Primul agent priveşte în jur. Deschide sertarul de la măsuţa de toaletă. Caută, răscoleşte printre obiectele de îmbrăcăminte şi termină prin a observa poşeta Beatricei pe noptieră. Vrea să se repeadă la ea, în momentul în care Beatrice revine din sala de baie.)

Beatrice: Ce e asta? Iar dumneata, doamnă?

Primul: Da, eu! Din momentul în care ne-am văzut jos, în hol, n-am mai putut aştepta.

Beatrice: Dar ăsta nu e un motiv să daţi buzna aşa în camera mea!

Primul: Ştiu că e riscant, dar eu sunt o pasionată... Iată de ce îndrăznesc să-mi asum nişte riscuri! Fiţi, deci, îngăduitoare!

Al doilea: (apărând) N-ai nevoie de nimic, draga mea?

Primul: Totul merge bine. N-am nevoie de nimic, draga mea!

Al doilea: Perfect, draga mea. (Iese şi închide uşa.)

Primul: Deci, draga mea?

Beatrice: Ce-i cu familiarismul ăsta?

Primul: Din simpatie. Dintr-o mare simpatie. Cu atât mai mai mult, cu cât dumneata eşti încântătoare.

Beatrice: Dar, doamnă...

Primul: Nu te formaliza! Doar suntem prietene... şi eu... (Se apropie tare de Beatrice.) Ştiu că ne vom înţelege foarte bine, nu-i aşa, pentru că suntem amândouă de aceeaşi parte a baricadei!

Beatrice: Potoliţi-vă odată! Ce-i cu purtările astea?! E nemaipomenit! Mi se pare că visez. Ce maniere! Ce depravare! Vă rog să ieşiţi imediat, sau chem pe cineva!

Primul: O! Puteţi chema! Nepoata mea e afară.

Beatrice: Nepoata?! Poate victima! Nefericita dumneavoastră victimă. Ce ruşine! Plecaţi!

Primul: Nu înainte ca dumneata să-mi înmânezi cu gentileţe ceea ce ai în poşetă!

Beatrice: În poşetă? Deci asta era! Înţeleg. Eşti o hoaţă de hoteluri!

Primul: Exact. O mică hoaţă. (A pus mâna pe poşeta Beatricei) Deci?

Beatrice: Te invit să dai drumul poşetei mele.

Primul: De ce trebuie s-o lungim atât?! Cunoşti Parisul, da sau nu?

Beatrice: Da, bine-nţeles. M-aţi întrebat deja. E o manie?

Primul: De la A până la XYZ?

Beatrice: Da, bine-nţeles, de la A la Z, sau până la XYZ, dacă aşa vă place dumneavoastră!

Primul: Atunci, e perfect! Nu te mai întreb. „Ochii portăresei mele au un reflex cenuşiu".

Beatrice: Sigur că da, sigur că da, ştiu... Şi v-am spus deja părerea mea! Dar nu credeţi că nu e normal să repetaţi tot timpul acelaşi lucru? Lăsaţi-mi poşeta!

Primul: Eşti nouă, nu-i aşa?

Beatrice: Da, tocmai am sosit!

Primul: Aşa-mi spuneam şi eu... Ei, ce-ai să-mi spui?

Beatrice: Nu am nimic să vă spun! Ieşiţi!

Primul: Ba da, ba da. Trebuie să răspunzi: „Bananele sunt coapte..."

Beatrice: „Sezonul a sosit".

Primul: Perfect! Acum merge de la sine. „Mătuşa Emma şi-a băut ceaiul de romaniţă..."

Beatrice: Cum? O cunoaşteţi pe mătuşa Emma?

Primul: Dacă vă spun.

Beatrice: Cum aţi făcut cunoştinţă?

Primul: Nu contează! Esenţialul e că o cunosc. „Mătuşa Emma şi-a băut ceaiul de romaniţă şi corida continuă!"

Beatrice: Ascultaţi, doamnă, toate acestea sunt foarte drăguţe, dar e târziu şi eu sunt obosită. Vom discuta despre ele mâine dimineaţă.

Primul: S-o facem acum! Înţelege, eu sunt cea căreia trebuie să-i încredinţezi capul dumitale.

Beatrice: Capul meu?

Primul: Haide! Repede! (Vrea din nou să pună mâna pe poşeta ei.)

Beatrice: Dar, doamnă…

Al doilea: (deschizând uşa) Atenţie! Inamic la orizont! La capătul culoarului. Eu mă pun la adăpost. (închide uşa)

Beatrice: Ce-a spus?

Primul: (scoţându-şi revolverul) Lucrurile se complică, draga mea. Merg însă mai bine decât prevedem. Deci, lasă-l să intre… lasă-l să vorbească… Dar tu să nu scoţi nicio vorbă… altfel voi obligată să… (Agitându-şi revolverul.) Pac! Pac! (înşurubând pe ţeava revolverului un amortizor de zgomot. (Ca să nu facem zgomot! I-am pus un filtru la capăt. Ai priceput?

Beatrice: Da. un filtru… da. Am priceput! Pac! Pac! Pac!

(Bătaie în uşă.)

Primul: Se precipită în spatele uneia din perdelele de lângă fereastră. Beatricei) În regulă! Să intre!

Beatrice: Dumnezeule! Spune-mi că sunt trează! Intră!

Robert: (Intră cu ţigările în mână) Poftim! Le-am căutat să fie absolut inofensive, cu filtru.

Beatrice: (tresărind) Cu filtru?!

Robert: Da, la capăt.

Beatrice: La capăt… da… Da, la capăt…

Robert: Dar ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine?

Beatrice: Ba da… Ba da… Mă simt perfect. Mulţumesc. Bună seara.

Robert: Dar văd bine că nu te simţi bine. Te doare capul?

Beatrice: Capul? Capul, zici? Nu, nu, nu capul.

Robert: Atunci ce? Unde te doare? Trebuie să-mi spui tot.

Beatrice: (tare, fals, simulând cea mai desăvârşită indiferenţă) Dar nu… Nu e nimic… Te asigur. Mă simt bine… Extrem de bine! Dumneata în schimb eşti bizar, congestionat…

Robert: Eu?

Beatrice: (scoţându-şi pudriera din poşetă) Dumneata. Trebuie să ieşi imediat să iei puţin aer.

Robert: Imediat?

Beatrice: Imediat!

Robert: Dar pe mine nu mă doare capul.

Beatrice: Cine-ţi vorbeşte de cap?! Nimeni! Eşti însă

congestionat tot!

Robert: Eu? Nu se poate!

Beatrice: Ba se poate! Poftim, priveşte-te-n pudriera mea.

(La cuvântul pudrieră perdeaua se mişcă.)

Robert: N-am nimic, te asigur. (Fără să vrea se întoarce spre perdea.) Dar…?

Beatrice: Ce este?

Robert: Mi s-a părut că văd… (Se precipită spre perdea, în timp ce Primul Agent iese din spatele ei, cu revolverul în mână.) Asta ce mai e?

Primul: Nicio mişcare!

Beatrice: (îşi închide poşeta şi pune pudriera, cu o mişcare maşinală, în buzunarul rochiei de casă) Dumnezeule! Doamne!

Robert: Dar ce faceţi aici, doamnă?

Primul: Dar dumneata?

Robert: Cum adică „dar eu"?

Primul: Foarte bine. Cine eşti dumneata?

Robert: Robert Buznakian.

Primul: Lucrezi pentru Afghanistan?

Robert: Pentru Afghanistan? Nu. Până-n prezent n-am avut încă ocazia, nu-i aşa?

Beatrice: Nu. Până acum, nu.

Primul: Cum? Voi lucraţi împreună?

Beatrice: E vorba că…

Primul: De ce nu mi-aţi spus?

Beatrice: Nu m-aţi întrebat. Şi-apoi, nu văd ce vă priveşte asta.

Primul: Aţi scăpat ca prin urechile acului. Încă puţin şi pac! pac! pac! prin perdea.

Robert: (înmărmurit) Pac! Pac! Pac? Prin perdea?

Primul: Asta e! Forţă majoră. Habar n-aveam că voi formaţi un cuplu.

Beatrice: Un cuplu… un cuplu… Nu e chiar aşa.

Primul: (Lui Robert) E suspicioasă, nu? Dificil de abordat! Dar să ştii că astea ca ea sunt cele mai bune.

Robert: (Beatricei) În sfârşit, ce caută această femeie, în camera dumitale, la ora asta din noapte?

Primul: Nimic nu se compară cu noaptea… când e vorba de contacte!

Robert: Contacte?
Primul: Exact. Nevăzut, necunoscut! E clar?
Robert: Nu, nu prea.
Primul: În sfârşit... voi lucraţi, deci, împreună.
Robert: Bine-nţeles. Eu sunt impresarul doamnei.
Primul: Impresarul? Impresarul cui?
Beatrice: Al meu!
Primul: Şi dumneata ce pretinzi că faci?
Beatrice: Eu cânt!
Primul: Ah! Minunat! Cântăreaţă şi impresar. O idee admirabilă pentru a trece neobservaţi şi a părea inofensivi. Felicitări!
Robert: Mulţumim!
Primul: Bun! Reiau, pentru că timpul ne presează: „Mătuşa Emma şi-a băut ceaiul de romaniţă".
Robert: (Beatricei) Doamna o cunoaşte pe mătuşa dumitale?
Beatrice: Da. Ţi se pare cumva curios?
Robert: (Către Primul agent) Cum aţi cunoscut-o pe mătuşa Emma?
Primul: Dar o cunoaştem foarte bine toţi trei! Haideţi odată, am discutat destul! „Bananele sunt coapte".
Beatrice: Asta-i o idee fixă!
Primul: Ascultaţi! Nu încercaţi să faceţi şmecherii cu mine, fiindcă şi răbdarea mea are limite. Hai, repede! Daţi-mi capul!
Beatrice: Iar?
Robert: Capul? Care cap?
Primul: Bun! Deci asta e! Mi-a luat câtva timp, dar am înţeles. Dumneata eşti ţapul!
Robert: (Beatricei) Ce zice?
Beatrice: Nu ştiu!
Primul: (Beatricei) Trebuia să-mi spui.
Beatrice: Ce anume?
Primul: Că el e ţap ispăşitor! Acum e clar. (Lui Robert) Doamna e şefa şi nu va vorbi în prezenţa dumitale. Asta e.
Beatrice: Asta înseamnă că...
Primul: Dumneata eşti paravanul. Impresarul. Ho, ho! Excelentă idee!
Robert: (flatat, fără să înţeleagă nimic) Găsiţi? (Râde şi el.)
Primul: (se opreşte brusc din râs) Da! În consecinţă, te rog să

ieşi imediat!

Robert: Eu?

Primul: Da, dumneata! Nu vreau să te mai văd!

Robert: (Beatricei) Dar fă ceva, dragă prietenă!

Beatrice: Dar… Ce-ai vrea să fac? E nebună!

Primul: Aşa e! Bine spus! Sunt nebună! Şi dumneata la fel!

Robert: Vrei să strig după ajutor?

Primul: În niciun caz! Sfătuieşte-l să nu cheme pe nimeni şi să stea liniştit, altfel…

Robert: (făcând pe grozavul) Altfel…?

Primul: Ţi-am mai spus! Pac! Pac! Pac! Asta e!

Robert: Accepţi, deci, să fiu dat afară de această… această femeie şi să fiu ameninţat…

Beatrice: Dar te asigur…

Primul: Hai! Afară! Repede! (Deschide uşa şi cheamă.) Jeannette!

Robert: Dar, doamnă! Nu admit…

Al doilea: (apărând) Ce am de făcut, draga mea? (Pune mâna pe Robert.)

Robert: Daţi-mi drumul, doamnă!

Primul: O nimica toată! Scoate-l afară!

Al doilea: A, bun!

Primul: E un ţap!

Al doilea: A, bun! (Lui Robert.) Ale-hop! Ţapule! Hai în mijlocul naturii!

Primul: Şi să-ţi ţii fleanca, auzi? Altfel… (Al doilea agent îl scoate pe Robert din cameră.)

Beatrice: Ah, doamnă…

Primul: Ce e?

Beatrice: Mi-e rău.

Primul: Nu se poate. Linişteşte-te! Nu-ţi fie frică! Sunt aliata dumitale. Nebuna dumitale aliată!

Beatrice: Da! Nebuna mea de legat!

Primul: Dă-mi, deci, capul dumitale! Repede!

Beatrice: Iar capul ăsta? O! Mi-e într-adevăr foarte rău.

Primul: Nu se poate… Rezistă! Unde ţi-e poşeta?

Beatrice: (precipitându-se spre poşetă) Lăsaţi-mi poşeta!

(Scoate din poşetă un browning.) Lăsaţi-mă… sau trag!

Primul: Oh! Frumos! Tocmai îmi spuneam: „Ce ciudat că ea nu l-a scos încă, de vreme ce eu i l-am arătat pe al meu”. Hai! Pune-l la loc, să nu te răneşti!

Beatrice: Nu vă apropiaţi… Nu vă apropiaţi că trag!

Primul: Nu te-au învăţat că trebuie, mai întâi, să ridicaţi piedica de siguranţă?

Beatrice: Ah! Da!

Primul: Atunci? Haide! Pune-l la loc! Şi dă-mi pudriera, repede! (Vrea să-i ia poşeta.)

Beatrice: Iar? (Ţinând poşeta în mână.) Lăsaţi-mi poşeta în pace sau strig după ajutor! Ah! Simt că leşin… (Ridică o mână la frunte.)

Primul: Nu… Nu… Nu e momentul! (Se duce şi deschide uşa. Cheamă.) Jeannette!

Al doilea: Ce s-a întâmplat?

Primul: Trimite pe cineva cu un întăritor!

Al doilea: Imediat! (Iese.)

Primul: Te simţi mai bine?

Beatrice: (Aşezându-se pe marginea patului şi ţinând poşeta în mână) Nu! Deloc. Mi se-nvârte capul… în sfârşit, vreau să zic… un vertij… o ameţeală!

Primul: O să-ţi treacă! O să-ţi treacă! (O bate uşor pe mâini.)

Beatrice: Nu… nu… Nu va trece! Simt că-mi va fi rău în continuare.

Primul: Stai! Stai puţin! Ai nevoie de puţin aer! Şi nu te mai pune în asemenea situaţii! (Se duce la fereastră şi o deschide.) Nu-ţi cer decât reactorul şi capul.

Beatrice: O, Dumnezeule! Capul meu! Simt că leşin!

Primul: Aşteaptă! Stai liniştită! O batistă udă. (Iese în sala de baie.) Vin imediat. (Uşa de la baie e pe jumătate închisă.)

Beatrice: O, doamne! Mă duc… Simt că mă duc… Mă duc… (Cade pe pat, pe spate.)

Primul: (din off, din sala de baie) Au avut dreptate să aleagă, pentru această misiune, o necunoscută ca dumneata! Pentru că dumneata nu eşti identificată şi eşti greu de reperat, nu-i aşa?

Beatrice: (într-un horcăit) Hmmm… Hmmmm…

Primul: (din off) Nu te impacienta, vin imediat. Aştept doar ca apa să se răcească bine.

(Prin fereastra întredeschisă intră încet, de pe balcon, primul

capucin, urmat de al doilea. Privesc în jur.)

Capucin I: Avem noroc, părinţele. Suntem primii! A adormit… Cu fereastra deschisă. E o începătoare, nu-ncape îndoială. Unde-i poşeta?

Capucin îi (care a închis fereastra şi a tras perdelele) Acolo! În mâna ei!

(Se apropie amândoi de Beatrice pentru a-i lua poşeta, când…)

Primul: (din off) Ai spus ceva? N-am auzit bine!

Capucin I: Hait! E cineva! Taie soneria! Repede!

Capucin îi (scoate un cleşte şi taie firele de la capul patului) S-a făcut! Telefonul?

Capucin I: N-avem timp! Intră-n dulap!

(Capucin II se ascunde în dulap.)

Primul: (din off) Sosesc!

Capucin I: Şi nu mişca!

(Capucin I se vâră sub pat, în momentul în care Primul agent revine din baie.)

Primul: Ce spuneai? (Văzând-o pe Beatrice nemişcată.) Ei, hai! Hai! Uite o batistă cu apă rece. O să-ţi facă bine. (Începe să-i tamponeze tâmplele. Bătăi în uşă.)

Primul: Cine e?

Bertrand: (intrând) Camerista, doamnă…

Primul: Iar dumneata?

Bertrand: (cu o tavă, două pahare şi o sticlă) Am adus întăritorul cerut pentru doamna.

Primul: Bine, mulţumesc. Dă-mi-l!

Bertrand: (întinzându-i tava) E un întăritor minunat, doamnă minunat. O specialitate a casei!

Primul: (luând tava) Perfect! Mulţumesc.

Bertrand: Dacă doamna are nevoie de mine, doamna nu trebuie decât să sune… Voi fi pe-aproape.

Primul: Bine, bine… Mulţumesc.

Bertrand: E bine ca doamna să-l ia imediat, pentru că acest întăritor e într-adevăr foarte întăritor!

Primul: Bine, bine… Du-te!

Bertrand: (Despre Beatrice) Doamna e suferindă?

Primul: A, nu, deloc, absolut deloc.

Bertrand: Bun!

Primul: Mulţumesc. La revedere.

Bertrand: Doamna să sune dacă...

Primul: Mulţumesc...

Bertrand: La dispoziţia doamnei... şi a doamnei, bine-nţeles. (Iese.)

(Primul agent umple un pahar.)

Beatrice: (revenindu-şi) Ah! Ce se întâmplă? Unde mă aflu?

Primul: (întinzându-i paharul) Ia asta, draga mea, o să-ţi facă bine.

Beatrice: (observându-l) Cum? Iar dumneata? Ce cauţi aici?

Primul: Dar eu sunt prietena dumitale, aliata dumitale.

Beatrice: Nu cred. Nu faci altceva decât să mă agasezi.

Primul: (ţinând în continuare paharul) Eu? Dar deloc! Poftim! Bea!

Beatrice: (respingând mâna care-i întinde paharul) Ba da, mă agasezi!

Primul: Dar deloc, crede-mă! Totul e foarte simplu. Dumneata îmi dai ceea ce doresc. Eu îl iau. Asta-i tot! Mersi. Şi eu ridic paharul în cinstea victoriei noastre finale!

(Ridică paharul destinat Beatricei, închină, şi-l bea dintr-o suflare.) Ah! Simţi cum te remontează! (Umple un nou pahar.) Trebuie să bei şi dumneata, ca să sărbătorim acordul nostru. Să reluăm, deci! „Când sezonul romaniţelor a sosit... Cenuşa mătuşii Emma are un reflex de banană... şi portăreasa e coaptă!" Misiune îndeplinită. Şi iată! Victorie! (Cade peste Beatrice şi o trânteşte pe pat.)

Beatrice: Iată! Victorie?! Ridică-te, hai, ridică-te! Fii serioasă. Ce-i cu manierele astea? Ce se-ntâmplă? Ridică-te! Lasă copilăriile! Vreau să-ţi povestesc o întâmplare nostimă! Haide! Hai odată! Dar... Trebuie să fac ceva... (Îi ridică unul din braţe şi-l lasă să recadă: braţul cade inert.) Dumnezeule, ce grea e. (Sunt în continuare pe pat. Primul agent căzut inert peste mijlocul Beatricei.) Haide... (Pune batista umedă pe obrajii şi tâmplele lui.) Ridică-te... Joaca asta nu face de dumneata. Fii serioasă! (Pune de-o parte batista şi începe s-o pălmuiască uşor, apoi din ce în ce mai tare.) Dar vă rog... Reveniţi-vă, sau chem pe cineva. Ce vrea să fie asta? Prăvălită aşa! Un pic de ţinută pentru Dumnezeu! (Îi ridică capul pentru a-l putea pălmui mai bine, apoi îl lasă, şi capul recade inert.) O! Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! S-ar zice că e moartă! Dar e îngrozitor! Oribil! Vă rpg. (Se degajă şi se ridică.) Ascultaţi. Strig. (Se duce la sonerie.) Să ştiţi că sun!

Vă acord două secunde ca să vă reveniţi. (Numără.) Unu… doi… Gata! (Sună.) Am sunat. O să vină cineva. Cum o să explicaţi? Mie nu-mi pasă! Bine! (Sună din nou.) Ce e asta? (Priveşte soneria şi ascultă în timp ce sună.) Dar… dar asta nu sună. E o lovitură premeditată. Ce e de făcut? Să alertez hotelul. (Către Primul agent.) Haide! Ah! Dumnezeule, e cu siguranţă moartă! (Iese în fugă.) Ajutor! Aici! Ajutor!

Capucin I: (ieşind de sub pat, imediat ce Beatrice a ieşit) Nicio clipă de pierdut, părinţele. (Se duce şi deschide uşa dulapului, de unde iese Capucin II.) Merge bine!

Capucin II Ce căldură e acolo!

Capucin I: Ei bine, sufleţelule, victoria va fi a noastră, dacă nu mai apare nicio surpriză!

Capucin îi (zărind poşeta) Ah! Da. Iată poşeta.

Capucin I: Lasă poşeta!

Capucin îi (care a deschis-o) De ce? E a noastră!

Capucin I: Las-o, dacă-ţi spun!

Capucin îi la te uită! (Scoate din poşetă browningul Beatricei)

Capucin I: O jucărioară de domnişoară! Dă-mi-l! (Pune browningul pe noptieră.)

Capucin îi (căutând prin poşetă) Pudriera nu-i aici!

Capucin I: (zeflemitor) Nu e?

Capucin II Şefu'! Pudriera a dispărut.

Capucin I: (arătând spre Primul agent, care e culcat pe pat) Evident! Ea o are. Cealaltă i-a dat-o ei.

Capucin II Dar asta… Ce caută asta aici?

Capucin I: Asta? Păi asta e inamicul! Ea e corespondentul!

Capucin II Ea? Extraordinar! Nu m-aş fi gândit niciodată!

Capucin I: Această lipsă de gândire o să te coste scump până la urmă! Hai! Repede! Ajută-mă! Prinde-o de picioare. (Îl întind pe Primul agent de-a lungul patului.) I-a spus aşa: „Dumneata îmi dai pudriera. Aşa! Eu o iau. Mulţumesc. Victorie!"

Capucin II Aşa a spus ea?

Capucin I: Eram aici! Trebuie să găsim pudriera şi s-o ştergem în viteză! Nevăzut, necunoscut! Şi premiul e al nostru! Hai, repede! Scoate-i rochia!

Capucin îi S-o dezbrac?

Capucin I: Crezi că se va jena? Dă-i drumul!

Capucin îi (începe să-i deschidă nasturii, în timp ce Capucin I se

duce să asculte la uşă) E foarte nostim construită, femeia asta, zău aşa!

Capucin I: Fără gânduri murdare, Babuşkin! Noi nu suntem cazaci!

Capucin II Nu, bine-nţeles. Observaţia mea se referea la faptul că e mult mai plată şi mai muşchiuloasă decât e normal!

Capucin I: Fără consideraţii erotice, Babuşkin. Iese rochia?

Capucin îi (dezbrăcându-l) Iese, iese uşurel, Şefu'!

Capucin I: Vreau să-i verific încălţămintea. Are o pereche de picioare afurisit de faine! (I-a scos pantofii.) N-are nimic în ele. Cu asemenea picioare nu e deloc de mirare că minte nu prea are deloc!

(În acest timp Capucin II a scos complet rochia agentului.)

Capucin îi (Primului, care e pe cale să-i pună la loc pantofii) Ah! Şefu'! Pe toţi sfinţii! Un bărbat!

Capucin I: Drace! Adevărat! Un bărbat îmbrăcat în femeie! Decadenţă occidentală! (Privind la Primul agent, care e în chiloţi, cu un harnaşament de piele pe umeri, din care Capucin I scoate un revolver.) O-o! Excelentă jucărie! (Pune revolverul pe noptieră, alături de browningul Beatricei.) Dar unde dracu' a pus pudriera, ticăloasa asta?

Capucin II Sub perucă!

Capucin I: (smulgând peruca Primului agent.) Fără-ndoială! Eîntradevăr un bărbat! N-are nimic aici! (Aruncă peruca pe pat.) Numai dacă…

Capucin II Numai dacă ce?

Capucin I: Trebuie să gândeşti, Babuşkin, să te serveşti de ăsta! (Îi ciocăneşte capul.) Babuşkin! Dacă nu te serveşti de el, atunci ăsta e inutil! Şi noi nu avem nevoie de lucruri inutile. Şi-atunci, ceea ce e inutil! (Face gestul de a tăia.) Zzzttt! Corect?

Capucin II Corect!

Capucin I: Avem două lucruri de făcut: să facem să dispară ăsta (Arată spre Primul agent.) imediat, pentru a e inutil şi, al doilea, să fim atenţi la reîntoarcerea femeii. Exact?

Capucin II Exact!

Capucin I: Executarea!

Capucin II Cum?

Capucin I: Prinde-i picioarele. Eu îi prind capul… ca-ntotdeauna!

Capucin II Ca-ntotdeauna!

Capucin I: Şi-i facem vânt pe fereastră! (Îl cară până-n faţa ferestrei.)

Capucin II De aici va cădea în grădină, chiar în faţa intrării hotelului! Corect?

Capucin I: Exact! În aceste condiţii (Revin cu corpul, pe care nu l-au lăsat jos.) n-avem altă soluţie decât să-l vârâm sub pat. Şi asta e o idee mult mai bună decât ideea ta idioată de a-l arunca pe fereastră ca să cadă drept în faţa intrării hotelului.

Capucin II Dar tovarăş Pavlov…

Capucin I: (tranşant) Corect?

Capucin II Exact!

Capucin I: Să-i dăm drumul! (Îl vâră sub pat.) Asta e!

Capucin II Trăgea bine la cântar, dumnealui!

Capucin I: (ridicând de pe pat şi aruncând în dulap rochia Primului agent.) Îndopat cu mâncare, abrutizat de alcool, un putregai pe două picioare! Deci, îndată ce tipa soseşte, sărim pe ea… şi victorie, Babuşkin!

Capucin îi victorie, Pavlov!

Capucin I: (Văzând sticla şi paharul plin) A! Coniac franţuzesc. Nu atinge nivelul celui caucazian, dar e o imitaţie băubilă! În mod cu totul excepţional, pentru o singură dată, îţi permit să-ţi întăreşti forţele în timpul serviciului!

Capucin II După dumneata, tovarăşe Pavlov.

Capucin I: Mai întâi dumneata, Babuşkin!

Capucin îi (luând paharul şi ridicându-l) Pentru victoria finală! (Îl bea dintr-o înghiţitură.) Ah! Bun! Foarte bun! Delicios!

Capucin I: Adevărat?

Capucin II Epatant, tovarăşe Pavlov. Pentru o imitaţie, e, într-adevăr o imitaţie băubilă.

Capucin I: (Servindu-se cu un pahar) Pentru victoria finală! (Goleşte paharul dintr-odată.)

Capucin II Ei? Delicios? (Se mai serveşte cu un pahar)

Capucin I: Delicios!

Capucin îi valorează cât cel din Caucaz. (Brusc.) Pavlov! (Pune jos paharul plin.)

Capucin I: Ce e?

Capucin II Nu mă simt prea bine…

Capucin I: Ce spui? Stăpâneşte-ţi nervii, Babuşkin!

Capucin II Simt… Simt… Aşa ca o lovitură… Mi se-nvârte tot capul…

Capucin I: Nervii, Babuşkin, nervii!

Capucin II Nu, Pavlov! Nu e asta! Mi-e rău. Simt că leşin. Mi-a venit de hac!

Capucin I: Serios?

Capucin îi cu siguranţă! Ascunde-mă repede! Şi ascunde-te şi tu. Că şi tu ai băut.

Capucin I: Adevărat şi eu am băut. O să te ascund, sufleţel… O să te ascund. (Se clatină, în timp ce-l susţine pe Capucin II.) Oh! Capul începe să mi se-nvârtă şi mie. (Se strâng în braţe şi se-nvârtesc ca nişte dansatori de vale.) Şi se-nvârte din ce în ce mai repede, ca în copilărie… căluşeii de la Novgorod. (Tot valsând, au ajuns în faţa dulapului. Pavlov îl vâră pe Babuşkin în dulap.) Aşa! Eşti ascuns bine. (Închide dulapul.) Şi-acum eu. Ah, putoarea! M-a dat gata şi pe mine! (vrea să se îndrepte spre sala de baie. Se clatină şi cade în fotoliu.) M-a pus cu botul pe labe, pe mine, Pavlov din serviciul secret!

Vocea Beatricei: Vă spun că rigidă! A căzut rigidă!

Capucin I: (revenindu-şi la auzul vocii) Să-mi vină de hac! Mie! Putoare occidentală! (Se precipită în zigzag spre sala de baie şi se prăbuşeşte înăuntru, trăgând uşa după el.)

Vocea lui Bertrand: (În timp ce uşa camerei se deschide) E vorba de doamna care era la dumneavoastră?

Beatrice: (intră, urmată de Bertrand) Rigidă! De-a curmezişul patului meu! Şi peste mine, pe deasupra! Cred că e o plantatoare de banane!

Bertrand: Doamna aceasta?

Beatrice: (arătând patul) Da. Priveşte!

Bertrand: Unde, doamnă?

Beatrice: Aici! (priveşte la rândul ei) Cum?

Bertrand: Nu văd nimic.

Beatrice: Nici eu! E absurd!

Bertrand: Poate că doamna ar avea nevoie de puţină odihnă…

Beatrice: Dar ai văzut-o şi dumneata.

Bertrand: Îmi amintesc într-adevăr că am văzut o doamnă cu doamna! Doamna avea o indispoziţie.

Beatrice: Da… Da… Apoi însă mi-am revenit. Ea era aici, cu portăreasa ei, cu bananele şi cu mătuşa Emma!

Bertrand: Mătuşa dumneavoastră Emma?

Beatrice: Da.

Bertrand: Am impresia că doamna e un pic obosită. Ar trebui ca doamna să se odihnească.

Beatrice: Şi-apoi, nu-mi spune tot timpul „doamnă”!

Bertrand: Vă rog să mă iertaţi, doamnă, credeam… Atunci, domnişoară?

Beatrice: Bine-nţeles!

Bertrand: Ah! Dacă doamna… dacă domnişoara ar şti ce plină de bucurie e inima mea!

Beatrice: Zău? De ce?

Bertrand: Pentru că domnişoara nu e doamnă… Sunt atât de fericit că doamna e domnişoară!

Beatrice: Ce-aş putea face pentru dumneata?

Bertrand: Ah! Dac-aş îndrăzni, domnişoară, dac-aş îndrăzni!

Beatrice: fie că-ndrăzneşti, fie că nu, asta nu ne lămureşte ce s-a întâmplat cu această femeie. (Brusc) Nu-ţi închipui sper, că am avut halucinaţii?

Bertrand: Oh! Nu, domnişoară, nu. Cred că e vorba de un semn distinctiv al sensibilităţii unei mari artiste.

Beatrice: Unei mari artiste? Da… Dar cum aşa? Dumneata ştii cine sunt eu?

Bertrand: O, da!

Beatrice: Îţi place cum cânt?

Bertrand: Dacă-mi place? Sunt fascinat! Şi dacă n-ar fi decât asta…

Beatrice: Mai e şi altceva?

Bertrand: Da!

Beatrice: Spune.

Bertrand: Nu-ndrăznesc…

Beatrice: Ba da… Ba da… Îmi eşti foarte simpatic.

Bertrand: Adevărat?

Beatrice: Te asigur! Din clipa în care te-am văzut, mi-ai plăcut.

Bertrand: Atunci, să-ndrăznesc?

Beatrice: Îndrăzneşte!

Bertrand: Vă urmăresc de ani de zile, în toate turneele, în toate călătoriile, la toate concertele… Sunt la Operă ori de câte ori cântaţi.

Beatrice: Ce spui? Nu cumva dumneata…?

Bertrand: Ba da, domnişoară!

Beatrice: Buchetele de trandafiri roşii, fără carte de vizită, erai

dumneata?

Bertrand: Daaa!

Beatrice: Mă emoţionezi. (Ea îi prinde mâinile. El le sărută pe ale ei.) Poate de-asta te-am găsit simpatic, drăguţ, fără să te cunosc, remarcându-te la justa dumitale valoare… aici, în acest hotel ciudat.

Bertrand: Beatrice!

Beatrice: Cum te cheamă?

Bertrand: Bertrand.

Beatrice: Drăguţ nume.

Bertrand: Dac-ai vrea, Beatrice! Tot ce am e la picioarele dumitale. (O prinde de talie.)

Beatrice: Încet, Bertrand, încet. Dă-ţi seama ce faci… şi cât de delicată e această situaţie!

Bertrand: Sunt nebun după tine… (O îmbrăţişează.)

Beatrice: Îmi placi.

Bertrand: Te ador! Ador tot ce-i al tău! Privirea ta, vocea ta! Ajunge să te aud şi am senzaţia că zbor… Nebun!

Bertrand: (îmbrăţişând-o din nou) Da! Nebun, nebun de fericire. (O sărută pe gură. Beatrice: acelaşi joc ca înainte.)

Beatrice: Mă omori… Mă înăbuşi! E prea brusc! Prea mult! (Vede paharul plin pe masă.)

Bertrand: (întorcându-se) Da, Beatrice, e prea mult! Nu aveam dreptul! Iartă-mă! (Ea a băut. El se întoarce spre ea în momentul în care ea repune paharul pe masă.) Nu! Nu!

Beatrice: Aveam nevoie să-mi revin.

Bertrand: (sieşi) Prea târziu!

Beatrice: E foarte bun! (Umple un pahar.)

Bertrand: Numai că…

Beatrice: Am băut pentru iubirea mea pentru tine.

Bertrand: Dar…

Beatrice: (întinzându-i paharul) Bea pentru iubirea ta pentru mine!

Bertrand: Nu! Nu pot!

Beatrice: Cum? Nu vrei?

Bertrand: Bine! Pentru tine, Beatrice. Numai pentru tine! (Bea.)

Beatrice: (Începând să adoarmă.) Sunt fericită.

Bertrand: Trebuie să-ţi spun…

Beatrice: Da?

Bertrand: Am vrut să te răpesc.
Beatrice: Să mă răpeşti? De ce?
Bertrand: Nu credeam c-o să mă asculţi.
Beatrice: Dar vezi bine că te ascult… şi că-mi place să te ascult.
Bertrand: N-aveam curajul să-ţi vorbesc… şi am drogat băutura din sticlă.
Beatrice: (râzând, pe jumătate inconştientă, fericită) Ai drogat-o? Ai făcut tu asta? Atunci… atunci o să dormim împreună?
Bertrand: (şi el sub efectul somniferului) Da. Iartă-mă Beatrice, te iubesc.
Beatrice: E minunat să fii iubită. Sărută-mă, iubitule.
Bertrand: Beatrice!
Beatrice: (pe jumătate adormită) Bertrand, eu te… (Cade pe pat, pe spate)
Bertrand: (care începe şi el să adoarmă) Te iubesc. (Se prăbuşeşte pe pat, peste ea, în timp ce se aud bătăi în uşă.)
Vocea şefului: Doamnă! Doamnă! Ceva foarte important. Mi s-a telefonat. Scuzaţi-mă, doamnă. (Intră vorbind) Doamnă!
Beatrice: (Dormind) Dragostea mea…
Şeful: Oh! Doamnă! Ce? Ce e asta? (Îl vede pe Bertrand) Oberul meu! Asta întrece orice limite!… Să doarmă în patul marii Barras! O să vadă el! (Se duce să sune.) Sculaţi-vă, doamnă! Treziţi-vă! (Scuturându-l pe Bertrand) Ce-i cu figurile astea? Halal industrie hotelieră! Şi se mai miră că turiştii se duc în străinătate. (Sună din nou.) Ce serviciu, Dumnezeule, ce serviciu! (La telefon) Alo! Simone! Pupi! Trimite-mi-l repede pe barman!… Da, la 17!… Să zboare! (Închide.) În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva! (Văzând sticla, îşi toarnă.) Poftim, coniac! Rezerva casei. Trei stele! (Privind-o pe Beatrice, care doarme.) Cântă şi bea! (Goleşte paharul şi mai toarnă unul.) Straşnic! (Bătăi în uşă. Pune pe masă paharul din care a băut.) Intră!
Fratele lui Bertrand: M-aţi chemat?
Şeful: A, dumneata eşti! Ai picat la ţanc. Priveşte aici ce maniere!
Fratele: Dar e fratele meu!
Şeful: Ştiu perfect de bine că e fratele dumitale, dar e, în acelaşi timp, şi oberul meu. Un maître d'hôtel care e într-adevăr un maestru! Hai! Ia-l în spinare şi cară-l de-aici!
Fratele: Da, domnule, imediat.

Şeful: Niciodată n-am mai văzut aşa ceva! Vă bateţi joc de mine!

Fratele: Da, domnule.

Şeful: Ce-ai spus?

Fratele: Am vrut să spun nu, domnule, nu. Bine-nţeles că nu.

Şeful: Asta ar mai lipsi!

Fratele: Da, domnule, da!

Şeful: Şi du-l să sforăie în camera voastră. Şi mai repede!

Fratele: Mai repede! mai repede! Dar e tare greu!

Şeful: Nu cumva ai vrea să te ajut eu, sau să-ţi ofer un păhărel de coniac, să-ţi mai crească puterile!

Fratele: Nu, domnule, mulţumesc. Nu beau niciodată înainte de cină.

Şeful: Bravo! Hai, şterge-o! Afară! Ce personal, doamne, ce personal!

Fratele: Da, domnule, da. Iată... iată! (A reuşit să-l târască pe Bertrand afară.)

Vocea celui de-al doilea agent: O mână de ajutor?

Vocea fratelui: Nu, domnişoară. Mulţumesc, merge.

Şeful: (luându-se de cap) Hei, e cineva?

Al doilea: (intrând) Da. Eu.

Şeful: A, domnişoara Duval! Aţi picat bine, nu ştiu ce am! Am simţit deodată că mi se-nvârte capul... şi ameţesc...

Al doilea: N-aţi văzut-o pe mătuşa mea?

Şeful: Nu! Vedeţi doar că aici nu e nimeni. Ajutaţi-mă, domnişoară!

Al doilea: Ce greu sunteţi! (Îl aşază pe fotoliu, lângă măsuţă şi, văzând sticla.) Staţi aici o clipă, până mai prind eu ceva putere, şi vă stau la dispoziţie. (Bea.) Excelent!

Şeful: Coniac. Din rezerva casei! Puţin cam tare pentru o domnişoară. (Se ridică clătinându-se, cufundându-se deja în somn, şi recade în fotoliu.) Şi lumina asta care-ţi arde ochii!

Al doilea: (oprindu-se din băut) Într-adevăr excelent! (Privire spre Beatrice care doarme şi murmură în somn: „Iubitul meu”. Pune pe masă al doilea pahar, fără să-l bea.) Uită-te la ea cât e de micuţă! Văzând-o aşa, n-ai crede niciodată că e atât de periculoasă când e trează!

Şeful: (Complet lipsit de putere) Poftim? Coboară-mă la recepţie. Nu mai am nicio putere.

Al doilea: Acum! (Se clatină la rândul său.)

Robert: (intrând) Ce-i aici? Ce s-a întâmplat? Ce faceţi în camera asta, doamnă?

Al doilea: Îl ajut pentru că i se învârte capul... Nu se simte bine.

Şeful: Da, nu mă simt bine. Coborâţi-mă.

Al doilea: (lui Robert) Vreţi să mă ajutaţi? Nici eu nu mă simt prea bine.

Robert: Sunteţi bolnavă?

Al doilea: Nu ştiu. Văd totul învârtindu-se. (Ridicându-l pe Şeful recepţiei.) Şi el e foarte greu! Deşi am luat un întăritor.

Robert: Ah! Da?

Al doilea: Da. Un faimos coniac!

Şeful: Rezerva casei.

Al doilea: E extraordinar!

Robert: (Bând) Să vedem.

Şeful: (agăţându-se de al doilea agent) Du-mă jos.

Robert: Da, într-adevăr! E minunat!

Al doilea: Nu-i aşa? Du-nu jos.

Robert: Bine, bine. nu vă impacientaţi, vă duc.

Şeful: Grăbeşte-te!

Al doilea: Eu nu mai pot.

Robert: Ba da, ba da. sprijiniţi-vă pe umărul meu, aşa!

Al doilea: Aşa?

Robert: Da, aşa!

Şeful: Du-mă jos.

Robert: Oh! Dar cum sunteţi atât de grea, doamnă?

Al doilea: (susţinând pe şef) Nu eu sunt grea, domnule, el e greu.

Şeful: Du-mă jos.

Al doilea: Da. Du-ne jos.

Robert: Contaţi pe mine. Sunt aici. Vă duc jos. Ţineţi-vă bine! Ţineţi-vă! Pentru că nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, aşa, dintr-odată. Mi se-nvârte capul.

Al doilea: Şi dumitale?

Robert: De ce? Şi dumitale?

Al doilea: Da, şi mie. Deci, şi dumitale?

Robert: Da, şi mie. Dar o să meargă.

Al doilea: Da, o să meargă.

Robert: O să meargă sigur.

Şeful: Dar duceţi-mă jos!
Robert: Ţine-te bine!
Al doilea: Se ţine bine.
Robert: Pentru că mi se-nvârte capul.
Şeful: Duceţi-mă jos!
(Au ieşit şi îi auzim căzând pe toţi trei, cu mare zgomot, în timp ce cade

C O R T I N A

A C T U L III

Imediat. Aceeaşi situaţie ca la sfârşitul actului II.

Beatrice: (întinsă pe pat, dormind) Iubitul meu… Dragostea mea…

Primul: (ieşind de sub pat) Ce fac eu aici sub pat? Cum am ajuns aici? Unde mă aflu? Dar… dar… sunt dezbrăcat! Sunt gol! (E în chiloţi, pe umeri cu harnaşamentul de piele al pistolului.) Rochia! Unde mi-e rochia? (Caută rochia. O vede pe Beatrice.) Şi ea ce caută aici? Revolverul! Unde mi-e revolverul? Ah, iată-l! Dar rochia! Drace! Unde mi-e rochia? Şi geanta? Unde mi-e geanta? (O găseşte) Iat-o! Noroc că am la mine costumul de rezervă! (Scoate un costum bărăbătesc.) să recapitulăm. Unde mă aflu? Oh! Am impresia că am încasat o lovitură în cap. (Privind-o pe Beatrice) Să fi fost ea cea care…? E cam fragilă! Şi apoi, mi-aş aminti! Ah! Asta e! Ştiu acum! Pudriera! (Se repede la poşeta Beatricei.) Nimic! Frumoasă femeie! Într-adevăr foarte frumoasă! Blândeţe şi farmec! Şi acum între noi, XYZ! (A terminat cu îmbrăcatul şi se întinde pe pat, alături de Beatrice care doarme.)

Beatrice: Dragostea mea… Dragostea mea…

Primul: Desigur… Desigur… (Îi sărută mâinile.) Aşa e! Ah! Doamnă… Ce frumoasă sunteţi, doamnă!

Beatrice: (ridicându-se puţin, întredeschide ochii, pe jumătate inconştientă) Sunt frumoasă?

Primul: Oh! Da, foarte… foarte frumoasă, dar… eu…

Beatrice: Bertrand… Te iubesc!

Primul: Cine? Da, da… Şi eu, doamnă, şi eu! Bertrand sau nu, vă iubesc şi eu!

Beatrice: Adevărat?

Primul: Da! şi dumneavoastră aveţi exact capul pe care-l caut!

Beatrice: Oh! Nu mai glumi, fii serios, iubitule!

Primul: Dar sunt! Aşa că dă-mi-l, Jacqueline iubito!

Beatrice: (reacţionând) Jacqueline? Eu nu sunt Jacqueline, eu sunt...

Primul: Ba da!

Beatrice: Ba nu! Ba nu! (Văzându-l, realizând greşeala) Ce se întâmplă aici? Ce căutaţi aici, domnule?

Primul: Pudriera! Repede!

Beatrice: Pudriera? Poşeta, unde mi-e poşeta? (Se ridică de pe pat.) Revolverul? Unde mi-e revolverul? (Îl vede pe toaletă şi-l ia.)

Primul: Linişţiţi-vă!

Beatrice: Nu, nu, lăsaţi-mă. Mă duc să mă refrişez.

Primul: Foarte bine. Du-te să te refrişezi, dragostea mea.

Beatrice: Dar nu vă permit... Nu pe dumneavoastră vă iubesc.

Primul: Ba da. mă iubiţi... şi-mi daţi capul dumneavoastră, repede!

Beatrice: Da... Da... Ah! Capul meu! Lăsaţi-mă... Dar ce mi s-a întâmplat?

Primul: (Vrând s-o urmeze şi s-o susţină) Absolut nimic.

Beatrice: Lăsaţi-mă... Lăsaţi-mă... (Iese spre sala de baie)

Primul: Vă aştept.

Beatrice: Nu. Lăsaţi-mă. (Din off.) Ce?

Primul: N-am spus nimic!

Beatrice: (din off) Ce e asta? Un bărbat, încă un bărbat la mine în cameră!

Primul: Sigur că da. Un bărbat care nu vă iubeşte decât pe dumneavoastră!...

Beatrice: (din off) Ah! Nu, nu. Ăsta nu e un bărbat, e un călugăr. Părinte! Părinte! Ce s-a întâmplat, părinte?

Voce Capucin I: Niciun cuvânt, fiica mea, niciun cuvânt, sau trag!

Beatrice: (din off) Dar, părinte...

(Primul agent sare în spatele mesei, cu Lugerul în mână.)

Capucin I: (din off) Ridică mâinile, fiica mea şi retrage-te.

Beatrice: (apare cu spatele, retrăgându-se, evident fără să-l vadă pe Primul agent) Fără discuţii, fiica mea! Cine discută cu părintele său?!

Beatrice: Dar bine, părinte, obiceiurile astea la o faţă bisericească!

Capucin I: Aruncaţi browningul dumneavoastră, repede!

Primul: (cu revolverul aţintit asupra lui Pavlov) Nu! Nu arunc

nimic!
Capucin I: Dar...
Primul: Eu trag foarte repede şi foarte bine. Am urmat o şcoală specială.
Beatrice: În sfârşit, părinte! Domnule! Explicaţi-mi şi mie ce se petrece aici?
Primul: Mai târziu!
Capucin I: Ţintiţi-l cu arma dumneavoastră!
Beatrice: (îndreptând browningul spre Primul agent) Poftim, iată, mă supun, mă supun fără să înţeleg, dar îmi exprim toate rezervele.
Primul: Dar nu spre mine! Spre el!
Beatrice: Spre el?
Primul: Bine-nţeles!
Beatrice: De ce să ţintesc asupra unui călugăr?...
Primul: Dar el nu e călugăr, e un agent!
Beatrice: Dar el nu e un agent, e un capucin!
Primul: E un agent deghizat în capucin!
Beatrice: Da? Ce idee! Şi pentru ce?
Primul: Pentru că e rus!
Beatrice: Ah! E un capucin rus?!
Primul: Mă rog, dacă vreţi, da.
Beatrice: Nu înţeleg prea bine.
Primul: Nu-i nimic! Faceţi ce vă spun!
Beatrice: (îndreptând revolverul spre Capucin I) Sunt dezolată, părinte.
Capucin I: Când veţi termina să ne daţi ordine?
Primul: Am terminat. Vă ascult!
Capucin I: N-am să spun nimic!
Primul: Oh! Ba da! Noi avem două arme contra una... Deci, (Agitându-şi revolverul.) numele dumitale! Repede!
Capucin I: Dumneata mi-l spui pe-al dumitale?
Primul: Pe cuvânt de onoare!
Capucin I: Hai! Cuvântul unui american!
Primul: Valorează cât al dumitale!
Beatrice: Sunteţi american?
Primul: Da. Deci? Adevărul, pentru că pot controla! Repede!
Capucin I: Pavlov. Igor.

Primul: Gradul?
Pavlov: Căpitan.
Primul: Aş putea pretinde să iei poziţia de drepţi.
Pavlov: (izbucnind în hohote) Ha! Ha!
Primul: Sunt colonel.
Pavlov: (pocnind maşini călcâiele) Oh! Iertaţi-mă!
Primul: Numărul dumitale de serviciu?
Pavlov: Oh! Noi suntem toţi agenţi secreţi. Din tată-n fiu.
Primul: Şi din fiu în părinte, după cum văd! Şi acum, permite-mi, la rândul meu, să-şi prezint pe doamna...
Beatrice: Domnişoara.
Pavlov: Inutil. O cunosc.
Beatrice: Ba nu. Nu mă cunoaşteţi! Eu sunt...
Primul: Ştim noi foarte bine cine sunteţi!
Pavlov: Da, sunteţi un agent francez...
Primul: ...Iar pudriera dumneavoastră conţine un cap de ghidare miniatural...
Pavlov: ...Şi un reactor atomic cât un cristal de zahăr!
Beatrice: Ce-i cu povestea asta?!
Primul: Vedeţi, deci, că suntem în cunoştinţă de cauză!
Pavlov: Şi că, deci, e inutil să negaţi!
Primul: Absolut inutil!
Beatrice: Dar... vă asigur...
Pavlov: Inutil, pentru că ştim!...
Primul: Da! Noi ştim!
Beatrice: Ştiţi? Voi ştiţi! Ce anume ştiţi? (Privind spre Primul agent.) Şi, mai întâi, eu nu stau de vorbă cu oameni care nu mi-au fost prezentaţi!
Primul: Oh! Pardon! Iertaţi-mă, John Baltimore!
Pavlov: Încântat!
John: Asemenea! E, deci, inutil ca între noi să mai umblăm cu cacealmale, când e vorba de pudriera domnişoarei Bonnet!
Beatrice: Dar înţelegeţi odată că eu nu sunt cea pe care o credeţi.
John: E şarmantă cum persistă în ideea ei!
Pavlov: Delicioasă! De o discreţie îndărătnică, care mă încântă. Sunteţi, cu siguranţă, o adevărată pariziancă!
Beatrice: Sunt născută, de fapt, la Argenteuil... dar de acolo nu

sunt decât zece minute până la gara Saint-Lazare.

John: Minunat.

Pavlov: (lui John) Da. Dar nu ajungem nicăieri dacă vom continua tot aşa! Noi am venit pentru pudrieră! Iar pudriera o are domnişoara Bonnet.

Beatrice: Dar v-am spus…

John: Inutil să negaţi!

Pavlov: Noi ştim!

John: Pavlov şi cu mine ştim tot!

Beatrice: Tot? Atunci îmi permit să vă spun că, dacă aş avea-o…! Să admitem că aş avea-o!

John: Ah!

Pavlov: În sfârşit!

John: E încântătoare!

Pavlov: Delicioasă!

Beatrice: Ei bine, nu v-aş da-o! Sunteţi destul de mari amândoi ca să vă descurcaţi fără mine!

Pavlov: Bine. Ascultă! Fac eu primul pas şi propun un armistiţiu. (Întinde revolverul său Beatricei.) Luaţi-l şi puneţi-l sub pernă, împreună cu al lui John şi cu al dumneavoastră. (Lui John.) De acord?

John: O.K!

Beatrice: (luând revolverele) Mulţumesc. Mulţumesc. Sub pernă…?

John: Da, vă rog! (Indicând un fotoliu lui Pavlov.) Vă rog.

Pavlov: (Aşezându-se) Mulţumesc. Aşadar, cum vă spuneam dacă dumneata te încăpăţânezi, nu ajungem nicăieri, fiica mea.

Beatrice: Ei bine, rămânem acolo unde suntem, părinte.

Pavlov: Nu… Nu… Cu toate că eu nu sunt decât un om obişnuit, nu un părinte!

Beatrice: A, da, uitasem, dar costumul dumneavoastră e atât de perfect!

Pavlov: O, sunt încântat că vă place. (Lui John) Avem o fabrică de sutane la periferia Moscovei.

John: Da? Ce idee! Dar pentru ce?

Pavlov: Dar dragul meu John, în toate misiunile noastre din străinătate, sutana e ţinuta noastră de campanie numărul unu!

Beatrice: Aşa, deci! Ei bine, ar trebui să vă fie ruşine că vă serviţi de aşa ceva, ca să înşelaţi oamenii!

Pavlov: Ruşine? Nu găsiţi că e şi mai ruşinos şi mai echivoc ca să te travesteşti în femeie, cum a făcut colonelul?

Beatrice: E vorba de dumneata?

John: Da. Sunt dezolat! Dar dragă Igor, la noi îmbrăcămintea de femeie e ţinută de campanie numărul unu!

Pavlov: Ah! Ăsta e, deci, motivul pentru care la noi îşi fac apariţia din ce în ce mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi femeieşte!

Beatrice: Ei bine, la noi ţinuta de campanie numărul unu constă dintr-o pălărie din paie, o pereche de sandale şi o greblă. Fiecare cu ţinuta sa!

John: Bun. Şi-acum, dă-mi te rog, pudriera dumitale!

Beatrice: Adevărat, pudriera! Pentru că ţineţi atât de mult la asta, nu vreau să vă mai contrazic!

Pavlov: Mie trebuie să mi-o daţi!

Beatrice: Dumneavoastră?

John: Nu lui, mie!

Beatrice: Ascultaţi, puneţi-vă de acord!

Pavlov: Această pudrieră trebuie să ajungă la Moscova!

John: La Washington!

Beatrice: Hotărâţi-vă! Unde mi-e poşeta?

Pavlov: Nu e în poşetă.

Beatrice: Nu e?

John: Nu, nu e. Ne-am uitat.

Beatrice: Îmi închipuiam! (John se îndreaptă spre pernă.)

Pavlov: (sărind în sus) A, nu! Fără asta! Sunt centură neagră!

John: Iar eu patru dan, la judo! (Sunt faţă-n faţă şi se supraveghează.)

Pavlov: Ai făcut foarte bine că mi-ai spus. (Beatricei.) Dumneata! Ia revolverele noastre!

Beatrice: Pe amândouă?

John: Da. Şi ţinteşte-l cu al meu. (strigând) Jeannette!

Pavlov: Ţinteşte-l pe el! Babuşkin!

John: Jeannette!

Pavlov: Babuşkin!

(În acest moment Babuşkin iese din dulap, complet ameţit, în timp ce al doilea agent, Jeannette, intră.)

Beatrice: Încă un capucin? Dar ăsta e un adevărat conciliu!

John: (către Jeannette) Aruncă-te pe el!

Jeannette: (sărind pe Babuşkin, cu voce bărbătească) Da, unchiule. Oh! Mă doare capul.

Beatrice: Cum…? Nepoata dumneavoastră e nepot?

John: Apropo, domnişoară Bonnet, aţi vrut să ne otrăviţi!

Beatrice: Eu? Da' de unde!

Pavlov: Ba da! Coniacul ăsta era drogat.

Beatrice: Da, adevărat. Dar n-am ştiut.

Pavlov: Inutil să negaţi. Noi ştim că ştiaţi.

Beatrice: Daţi-mi voie să vă explic…

John: N-aveţi ce să explicaţi. M-aţi făcut să beau, simulând un leşin!

Beatrice: M-am săturat! Mă plictisiţi! (În fiecare mână are câte un revolver. Sunt revolverele lui John şi Igor.) Nicio mişcare! Ce-i cu manierele astea?

John şi Igor: (împreună) Dar, domnişoară Bonnet…

Beatrice: Nicio vorbă! De ajuns. Aţi auzit? De ajuns! Ce-i cu obiceiurile astea?! Un nepot deghizat în nepoată, o mătuşă care e de fapt un unchi! Şi toate astea sub binecuvântarea bisericii! Nu, să nu vă mai imaginaţi că mai suport aşa ceva! Ah! Aţi vrut să aveţi de-a face cu o spioană franceză?! Ei bine, veţi avea de-a face! O să mă ţineţi minte! (Îi ameninţă cu cele două revolvere.)

John: Atenţie!… Atenţie!… Nu le agitaţi aşa!

Igor: Da… Al meu se descarcă singur!

Beatrice: Nu, părinte! Nu se descarcă singur… Se descarcă atunci când apeşi pe trăgaci! Şi în loc să faceţi comentarii, a-mi bine ne-aţi debarasa de acoliţii voştri!

John: Bună idee! Şi Dacă n-ai nimic împotrivă, adjunctul meu se va ocupa de al dumitale! Ai înţeles, Jeannette?

Al doilea: Am înţeles, unchiule!

Pavlov: Urmeaz-o pe doamna, Babuşkin!

Babuşkin: Da, frate. Ah! Mi-a făcut-o, femeia asta!

Al doilea: Vino, părinte… Să mergem să te aranjezi cum trebuie!

Babuşkin: Mulţumesc, fiica mea! (Ies amândoi.)

Bertrand: (intră imediat) Ce se-ntâmplă aici?

Beatrice: Priveşte! Aceste „persoane" au vrut neapărat să-mi ţină companie şi cum au devenit insuportabile, am fost nevoită să recurg la forţă!… Eşti înarmat?

Bertrand: …Nu!

Beatrice: Atunci ia revolverul meu de sub pernă.

Bertrand: Eu, să-l…

Beatrice: Da.

Pavlov: Păi atunci…? Pe el îl aştepta ea!

John: Dragă colega, cred că noi am ratat această afacere!

Pavlov: Da… Asta înseamnă condamnarea, chiar şi fără curtea marţială!

Bertrand: (cu revolverul Beatricei) Cu ăsta ce fac?

Beatrice: Pune-l în buzunarul meu.

Bertrand: Mulţumesc. Poftim! (Vrând să pună revolverul în buzunarul Beatricei.) Aşteaptă! Există câteva amănunte care nu-mi plac!

Beatrice: Care anume?

Bertrand: (scoţând pudriera) Pudriera… (Pune revolverul în buzunarul Beatricei.)

John şi Igor: Pudriera!

Beatrice: Ah! Faimoasa mea pudrieră!… A apărut la ţanc! Tocmai o căutam… (Către Igor şi John) Nu-i aşa?

John şi Igor: (împreună) Da, exact! O căutam!

Bertrand: (cu pudriera în mână) Ce să fac cu ea?

Beatrice: Păi… Păzeşte-o! Şi ia asta. (Îi dă unul din revolverele care le are în mână.)

John: Incredibil! Formează un cuplu!

Pavlov: Bine jucat, doamnă! (Indicându-l pe Bertrand.) Bun camuflaj, domnule!

John: Da… Excelent! Smoking de ober…

Beatrice: (lui Bertrand) Vezi, iubitule, domnii aceştia te felicită pentru costum!

Pavlov: Iubitule?! Francezii ăştia…

John: Se bazează întotdeauna pe amor!

Pavlov: Da. Dar nu e rău!

Beatrice: (lui Bertrand, vorbind de Igor şi John) Ce facem, îi lichidăm?

Bertrand: Da. Trebuie să ne debarasăm de ei.

Pavlov: Oh! Nu, nu. Nu ne lichidaţi!

John: Lăsaţi-ne să plecăm!

Beatrice: Dar…

Bertrand: Nu se poate!

John: Vă rog...
Pavlov: Vă implor!
Bertrand: Să-i lăsăm s-o ştează?
Beatrice: Bine! Puteţi pleca.
John: Mulţumesc... Şi în raportul vostru nu pomeniţi de faptul că ne-am întâlnit.
Pavlov: Da... În felul ăsta am putea să ne justificăm...
John: Zicând că nu v-am văzut...
Pavlov: Pentru că ne-am înşelat asupra hotelului...
John: Din cauză că serviciile noastre ne-au furnizat informaţii greşite...
Pavlov: În felul acesta vom avea, poate, o mică şansă...
John: Foarte mică!
Pavlov: Deci?
John: Deci?
Beatrice: Deci? Deci, în raportul meu, voi spune că l-am întâlnit pe bărbatul pe care trebuia să-l întâlnesc...
Pavlov: Mulţumesc!
John: Da, mulţumiri.
(Bătăi în uşă.)
Beatrice: Intră!
Şeful: (intrând) Doamnă... Doamnă... (Văzând pe Bertrand şi Beatrice cu revolverele în mână.) Dar, doamnă! Ce se întâmplă?
Beatrice: (cu revolverul în mână) Ce doriţi? Nu vedeţi că sunt ocupată?
Şeful: Dar ăsta e un hotel paşnic!
Beatrice: Bine-nţeles! Lăsaţi-ne, deci, în pace!
Şeful: Dar... Doamnă... Sunt dezolat!
Beatrice: De ce anume?
Şeful: (deschizând dulapul) Ei bine, doamnă...
Beatrice: Ce faceţi?
Şeful: Golesc dulapul, doamnă!
Beatrice: Şi asta de ce?
Şeful: (îndesând lucrurile în valiză) Pentru că, doamnă, trebuie să vă faceţi valizele!
Beatrice: Să-mi fac valizele?
Şeful: Da, doamnă. (Lui Bertrand) Dumneata, maître d'hôtel!
Bertrand: Da, domnule...

Şeful: Decât să-ţi bălăngăni braţele... mai bine mi-ai da o mână de ajutor!

Bertrand: Dar, domnule... Eu nu sunt...

Şeful: (întrerupându-l) Fără discuţii! Împachetează imediat!

Beatrice: Imediat?

Şeful: Da, doamnă... Imediat!

Beatrice: Dar spuneţi-mi odată, de ce?

Şeful: Doamna nu vrea să-mi creeze greutăţi, nu-i aşa?

Beatrice: Bine-nţeles că nu!

Şeful: Am prevenit-o pe doamna, nu-i aşa? Apartamentul ăsta, numărul 17, a fost reţinut pentru domnişoara Jacqueline Bonnet, şi...

Beatrice: Da... Ştiu... Şi?

Şeful: Şi mi s-a anunţat că această domnişoară, care nu trebuia să sosească decât mâine, va veni, totuşi, în noaptea asta!

John: Ce spune?

Pavlov: N-am înţeles bine.

Şeful: (lui Bertrand) Hai, ober, mişcă-te!

Bertrand: Mă mişc, domnule... Mă mişc... Dar...

Şeful: Mai repede!

Beatrice: Dar nu înţeleg de ce ţineţi neapărat să-mi fac valizele...

Şeful: (întrerupând-o) Ele sunt aproape gata, doamnă...

Beatrice: Dar de ce?

Şeful: Am ezitat mult până să vin s-o deranjez pe doamna...

Beatrice: Nu s-ar zice!

Şeful: Dar chiar acum am fost sunat din nou la telefon, doamnă!

Beatrice: Şi ce mă priveşte asta pe mine?!

Şeful: M-au sunat să-mi spună că domnişoara Jacqueline Bonnet va fi aici dintr-un moment în altul, doamnă!

Pavlov: Pentru numele lui Dum...

John: Nu huli, părinte!

Şeful: 17 fiind rezervat pentru ea şi cum ea soseşte... Vă fac bagajele, doamnă! (Lui Bertrand.) Eşti gata, băiete?

Bertrand: Aproape, domnule... Aproape!

Şeful: Deci, doamnă, trebuie să plecaţi...

Beatrice: Să plec? Cum o să plec în plină noapte?!

Şeful: Trebuie!

Beatrice: Şi-apoi, nu pot pleca în ţinuta asta, nu?

Şeful: Doamna e încântătoare!

Bertrand: Da... Încântătoare!

Şeful: Dumneata, ocupă-te de treburile dumitale! Personalul ăsta!... Ce personal!

Bertrand: Domnule...

Şeful: Ocupă-te de bagaje!

Bertrand: (punând revolverul pe masă şi ieşind cu valizele) Atunci să cobor cu valizele?

Şeful: Bine-nţeles. Grăbeşte-te!

Beatrice: Dar, în sfârşit... Uitaţi că eu sunt Barras... şi...

Şeful: Ştiu, doamnă, ştiu! Numai că, în situaţia în care ne găsim, fie că sunteţi Barras, fie că nu... trebuie să plecaţi de urgenţă! Iată banii dumneavoastră, doamnă!

Beatrice: (refuzându-i) Vă rog...

Şeful: (punând banii înapoi în buzunar) Ah! Bun! Dacă doamna n-ar pleca... Dumnezeule!... Doamna ştie ce mult iubesc eu belcantoul... nu-i aşa, doamnă?

Beatrice: Desigur...

Şeful: Iertare, doamnă! Iertare, Carmen!

Beatrice: Da... Perfect! Plec.

Şeful: Mulţumesc, doamnă, mulţumesc! Mă duc să aranjez eu însumi valizele în maşina doamnei.

Beatrice: Vă urmez.

Şeful: (ieşind) Dacă mi s-ar fi spus vreodată că eu, o voi da afară pe marea Barra... în plină noapte... pe nepusă masă... pentru onoarea acestui nenorocit de hotel... (A ieşit.)

Beatrice: (înapoindu-i fiecăruia revolverul) Iată! Da... Aţi auzit! Eu nu sunt decât o cântăreaţă. (Teatral.) Aş fi vrut să plecaţi cât mai repede, fără să aflaţi adevărul, pentru a putea juca până la capăt rolul pe care mi l-aţi atribuit fără să vreţi... Dar n-a fost să fie şi-mi pare rău! Jacqueline Bonnet, cea adevărată... nu sunt eu! Eu... eu nu sunt decât o eroină de teatru! Aşa că, adio, partenerii mei de-o seară! Adio! (Iese repede.)

John: Asta e! Ne-a tras clapa!

Pavlov: Păcat! Îmi plăcea de ea.

John: Dar nimic nu e încă pierdut...

Pavlov: Acum începe!

John: Numai că suntem reperaţi...

Pavlov: Unul faţă de celălalt.

John: Şi cum nu putem s-o atacăm împreună, şi pentru a şti care va începe primul, îţi propun să tragem la sorţi…

Pavlov: Cu chibritul mai scurt.

John: Da! Dar neavând chibrituri… (Scoate o monedă.) Cap sau pajură!

Pavlov: De acord!

John: O arunci tu, sau o arunc eu?

Pavlov: Aruncă!

John: Dacă arunc eu, alegi tu. Cap sau pajură?

Pavlov: Cap! Vreau capul…

John: (aruncând în aer moneda, care recade) Pajură. E pajură!

Pavlov: (privind) Aruncarea asta nu contează!

John: De ce nu contează?

Pavlov: E dolar! (Căutând o monedă în buzunarul său.) Trebuie să aruncăm cu o rublă!

John: A, nu! E nevoie de o monedă forte!

Pavlov: Bine, dar care?

John: (evident) Să fie francul francez! De acord?

Pavlov: De acord! Aruncă!

John: Tu ai cap, eu pajură…

Pavlov: Da…

John: (aruncând moneda în aer) Pajură!

Pavlov: Eşti sigur?

John: Priveşte! (Prinde moneda în palmă şi o întoarce arătând-o.)

Pavlov: Bine! Tu o ataci primul!

John: De acord! Când am terminat, o să tuşesc!

Pavlov: De acord! Când tu termini de tuşit, eu intru!

John: Există nişte parole… Le cunoşti?

Pavlov: Nu!

John: Nici eu!

Pavlov: E neplăcut…

John: Da! Dar sper să mă descurc şi fără ele!

Pavlov: (Întinzându-i mâna) Sper că şi eu! Deci…

John: (atrăgându-i mâna) Să câştige cel mai bun! (Se aud voci.)

Pavlov: Vine cineva!

John: Nu mai avem timp, să plecăm… Nici să ne recamuflăm! Să ieşim pe balcon!

Pavlov: Da. Acolo sunt şi scaune!

Vocea şefului: Pe aici domnişoară…

John: Repede! Să ieşim! (Ies amândoi pe balcon, în momentul în care uşa de la intrare se deschide.)

Şeful: (intrând) Poftiţi, domnişoară… Intraţi!

Jacqueline: (intră. E fardată puternic, poartă ochelari negri, pălărie à la Greta Garbo, e înfăşurată într-un mantou, poartă pantofi cu toc ascuţit, în mână are o geantă mare, vocea îi este puţin aspră şi senzuală) Mulţumesc!

Şeful: (punând jos valiza Jacquelinei) Domnişoara se va simţi aici ca acasă.

Jacqueline: Sper…

Şeful: Apartamentul 17, cu vedere spre parc… Foarte liniştit!

Jacqueline: Mulţumesc.

Şeful: Domnişoara nu va fi tulburată de nimeni şi de nimic.

Jacqueline: Mulţumesc. Închide, te rog, uşa!

Şeful: Da, domnişoară. (Jacqueline închide fereastra şi trage perdelele.)

Jacqueline: Trebuie să-ţi pun câteva întrebări.

Şeful: Vă ascult, domnişoară.

Jacqueline: Apropo, cât e ceasul?

Şeful: Douăsprezece şi cinci, domnişoară!

Jacqueline: Bine, foarte bine…" Ochii portăresei mele…"

Şeful: „… au un reflex cenuşiu?"

Jacqueline: Da.

Şeful: Perfect! „Sezonul bananelor a sosit".

Jacqueline: „… Bananele sunt coapte!" „Mătuşa Emma…"

Şeful: „… şi-a băut ceaiul de romaniţă…" Încântat! F-415!

Jacqueline: XYZ! Încântată! (Îşi strâng mâinile.)

Şeful: Inamicul n-a încercat să vă contacteze?

Jacqueline: Ba da! Cunoaşte parola, dar ignoră esenţialul. Nu ştie că eu trebuie să vorbesc prima şi numai după miezul nopţii!

Şeful: Perfect!

Jacqueline: (deschizându-şi poşeta) Iată obiectul… (îi dă o mar pudrieră albă.)

Şeful: (luând pudriera) Mulţumesc! O închid în seif! Agentul de legătură va veni după ea la ora trei în zori!

Jacqueline: E perfect. Mulţumesc…

Şeful: Mai aveţi nevoie de ceva?

Jacqueline: Da. Trimiteţi-mi nişte şampanie!

Şeful: Cu plăcere, domnişoară! Grand Hotel la dispoziţia dumneavoastră!

Jacqueline: Ştiu. Mulţumesc. (Şeful iese.)

Jacqueline: Uuuff!... Ce căldură!... (Trage perdelele şi deschide fereastra.)

John: (intrând imediat şi închizând fereastra şi perdelele) Oh! Iertaţi-mă!

Jacqueline: Cine eşti dumneata?

John: Niciun cuvânt!

Jacqueline: Dar ce faceţi aici?

John: „Ochii portăresei mele au un reflex cenuşiu".

Jacqueline: Ah! Bun! Aţi şi venit?

John: Vedeţi doar! „Când sezonul bananelor... a sosit..."

Jacqueline: „... bananele sunt coapte..."

John: Exact.

Jacqueline: Ei bine, n-aţi pierdut timpul... (deschide poşeta şi îi înmânează o pudrieră albastră.) Poftim! Totul e înăuntru...

John: Perfect! Mulţumesc. (O pune în buzunar.)

Jacqueline: Plecaţi imediat?

John: Suntem înconjuraţi de inamici şi n-aş vrea să se producă un scurtcircuit...

Jacqueline: Aveţi dreptate...

John: Să ştiţi că aveţi o pălărie senzaţională!

Jacqueline: Vă place?

John: Oh! Da! (Tuşeşte.) E exact pălăria de care aş avea nevoie!

(Iese. Se bate în fereastră.)

Jacqueline: (deschizând) Cine e?

Igor: (apărând de pe balcon) Sunt eu!

Jacqueline: Dar ce faceţi aici, părinte?

Igor: Urmăresc un înger damnat, fiica mea!

Jacqueline: Pe balcon?

Igor: Da... Eram în parc şi l-am văzut cocoţându-se până la fereastra dumneavoastră... pe viţa sălbatică ce acoperă faţada... L-am urmărit...

Jacqueline: Deci asta e!

Igor: Sper că nu v-a făcut nimic rău?

Jacqueline: Închipuiţi-vă! Mi-a spus că a greşit camera şi a plecat...

Igor: Deci, nu i-aţi înmânat nimic?

Jacqueline: Înmânat? Ce să-i fi înmânat?

Igor: Am sosit la timp...” Ochii portăresei mele au un reflex cenuşiu...”

Jacqueline: Ah! Perfect!

Igor: Iu-huuu! „Când sezonul bananelor...”

Jacqueline: Inutil să mai continuaţi... Nu-mi închipuiam că legătura mea va fi cu un părinte capucin!

Igor: Simplu camuflaj, pentru a încurca pistele şi a descuraja inamicul...

Jacqueline: Ah! Bun, minunat!... (Deschizând poşeta.) Atunci... Iată obiectul! (Îi înmânează o pudrieră roşie.)

Igor: (luând-o) Mulţumesc, fiica mea.

Jacqueline: Totul se află în interior.

Igor: Perfect! Nicio clipă de pierdut... Am întins-o!

Jacqueline: Asta e...

Igor: Nu vi s-a spus niciodată că sunteţi încântătoare?

Jacqueline: Oh! Părinte!

Igor: Oh! Pardon!

Jacqueline: La ce serveşte acest camuflaj, dacă vă trădaţi?

Igor: Da... Adevărat. Scuzele mele! Am crezut, o clipă, că sunt un părinte „laic”... (Iese)

Jacqueline: Observ! (Închide uşa în urma lui şi-şi scoate ochelarii de soare, pălăria şi mantoul. E Beatrice. Ridică receptorul.) Alo! Alo!... Da... Şeful recepţiei?... E la seif? Perfect! Mulţumesc. Aş vrea să telefonez. Daţi-mi 93 – 17. Exact! Nu... aştept... Alo! „Ochii portăresei mele... au băut ceaiul de romaniţă”! De acord! XYZ la aparat! Totul s-a petrecut conform planului!... Exact!... Pudrierele false sunt în drum spre est şi spre vest... Da... Vom lua contact. Adevărata pudrieră e la loc sigur... La locul convenit. Da! (Bătăi în uşă.) La revedere! (Închide.) Intră!

Bertrand: (intră, tot în costumul de maître d'hôtel, cu o camelie la butonieră) Eşti aici!

Jacqueline: (de gâtul lui) Da, iubitule!

Bertrand: Bine jucat!

Jacqueline: Poftim?

Bertrand: Zic: „Foarte reuşită schimbarea rochiei în maşină!”

Jacqueline: Ce vrei să spui?

Bertrand: Şi toată operaţia Secretissimo! O treabă pe cinste, XYZ!...

Jacqueline: Nu înţeleg.

Bertrand: Să mă prezint: B-143!

Jacqueline: Cum? Şi tu...?

Bertrand: Da. Serviciul ultrasecret.

Jacqueline: Nu se poate! Asta nu e posibil!

Bertrand: Pentru ce n-ar fi posibil?

Jacqueline: Cum adică de ce? Îndrăzneşti să mă întrebi de ce? Atunci nimic n-a fost adevărat?

Bertrand: Nu! Nimic!

Jacqueline: Bădăran!... Mitocan!

Bertrand: (observând sticla de coniac) Apropo! Să nu bei niciodată fără să ştii ce bei!

Jacqueline: Ah! Nu! Te rog!... Ajunge! Puteam eu să ştiu că această sticlă e drogată?

Bertrand: Ar fi trebuit! Era aici pentru a-i adormi pe duşmani!

Jacqueline: Pe duşmani? Dar şi tu ai băut, şi am băut şi eu!

Bertrand: Pe mine tu m-ai obligat! Dacă aş fi refuzat, m-aş fi deconspirat!

Jacqueline: Eşti un monstru!

Bertrand: Îmi fac meseria. Şi acum, iată ordinele pe care le-am primit. E vorba de o misiune specială!

Jacqueline: Pentru mine?

Bertrand: Da! Şi pentru mine!

Jacqueline: Nici nu vreau să aud! S-a terminat!

Bertrand: Imposibil! Mâine seară cânţi „Carmen”, şi imediat după aceea ne luăm zborul spre Ankara, dragostea mea...

Jacqueline: Repetă ce-ai spus!

Bertrand: Avem o misiune la Ankara, iubita mea!

Jacqueline: Iubita mea? Ah! Nu! Te rog! Ajunge! Tu eşti foarte puternic. Mult mai puternic decât mine! Şi ca lecţie, a fost o lecţie bună! Dar mai departe nu merg!

Bertrand: Te ador, Jacqueline!

Jacqueline: Taci!

Bertrand: Te ador, Beatrice!

Jacqueline: Te rog!
Bertrand: Jacqueline! Eu nu por să mă mai lipsesc de tine!
Jacqueline: Ce spui?
Bertrand: Că nu mai pot trăi fără tine, Beatrice!
Jacqueline: Dar atunci…? E adevărat!
Bertrand: Este! Te ador!
Jacqueline: Dragostea mea! (Vor să se sărute, când se aud bătăi în uşă.) Intră!
Şeful: (intrând cu o frapieră în care se găseşte o sticlă de şampanie, fără să o vadă pe Jacqueline) Şampania, doamnă!
Jacqueline: Mulţumesc! Pune-o jos!
Şeful: (văzându-l pe Bertrand) Dumneata ce faci aici, maître d'hôtel?
Bertrand: Sunt în serviciul special al doamnei!…
Şeful: (Tot fără să o vadă pe Jacqueline) Îţi baţi joc de mine? Nu vezi că o inoportunezi pe doamna? (Văzând-o pe Jacqueline în chip de Beatrice, adică fără ochelari, fără pălărie şi fără mantou.) Oh! Doamna Barra! Doamnă… Doamnă!… dar cum aşa? Aţi plecat… Şi aţi revenit? Înţelegeţi, doamnă trebuie să plecaţi! Camera asta e a domnişoarei Jacqueline Bonnet! Ea e aici! Soseşte imediat!
Beatrice: Da, ştiu… A şi sosit!… Din moment ce sunt aici!
Şeful: Din moment ce sunteţi aici?… Dar cum aşa, doamnă? Atunci…? Doamna… doamna e Barras, şi doamna e de asemenea şi…? (Lui Bertrand) Dumneata ce mai aştepţi? Pleacă!
Bertrand: Imposibil!
Şeful: Cum adică imposibil?
Jacqueline: Poţi vorbi liniştit în faţa lui! (Prezentându-l pe Bertrand Şefului) B-143!
Şeful: (siderat, în poziţie de drepţi) Nu!
Bertrand: Ba da! Repaus! Eu l-am decomandat pe oberul agenţiei Velox, ca să-i pot lua locul!
Şeful: (care a luat poziţie de „pe loc repaus") Aşa, deci!
Bertrand: Da! Voiam să fiu aici, ca s-o pot apăra pe doamna în caz de nevoie…
Şeful: Oh! Doamnă!… Doamna e marea Barras şi Jacqueline Bonnet în acelaşi timp! Aţi fost sublimă, doamnă!
Jacqueline: (Modestă) o mică operaţie de rutină! Când întâmplările sunt simple, ca asta, e minunat!

Bertrand: Da! Misiune terminată! La revedere, 415!
Şeful: Cum…? Plecaţi împreună?
Jacqueline: Da! Acum, imediat!
Şeful: Păi, atunci… Dacă plecaţi… asta e! Camera rămâne liberă…
(Şi cortina coboară, în timp ce ei izbucnesc în râs.)
C O R T I N A